

Giới thiệu Công Cụ Của Tổng Tài

Thể loại: Lãng mạn

Cô là trẻ cô nhi còn anh chính là người đã nhận nuôi cô và đưa cô vào cuộc sống giang hồ.

Cô đã rung động trước anh còn anh thì cũng mang tình cảm với cô.

Nhưng khi kẻ thù bắt cô đi thì cô mới biết rằng tình yêu mà anh dành cho cô bấy lâu nay chỉ là đùa cợt, anh xem cô như một công cụ của anh mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Trở thành phù thủy

Ba! Mẹ! đó có lẽ là tiếng kêu hạnh phúc nhất của một đứa trẻ 2 tuổi như tôi, họ thương tôi lắm, cháu chuốt cho tôi mọi thứ không để tôi thiếu thốn bất kì thứ gì nhưng ngoài việc tên biết tên và sinh nhật họ thì nghề nghiệp tôi không hề biết gì cả, ba mẹ tôi đi sáng đến tối có khi rảnh nguyên ngày để chơi với tôi, có lần tôi hỏi nghề của họ nhưng họ đánh trống lảng sang chuyện khác!.

Chợt một hôm tại bãi đất trống

- Mày nghĩ mày là ai mà dám quỵt tiền đại ca, mày tưởng mày ngon lắm à.

- Mấy anh ơi tha cho tôi đi, con tôi bệnh tôi chạy tiền chữa bệnh cho nó nên không còn tiền để trả cho các anh, tôi van xin các anh cho tôi nợ thêm vài tháng.

Tôi thấy cảnh đó rất tội ông ta, bọn mặt áo đen rất cao và bánh, đang đứng hằm hồ hùng dũng quát mắng ông ta tôi nghĩ bọn áo đen là giang hồ hay cho vay nhận lãi không nghề này thì nghề khác chỉ là nghề không có lương tâm, còn ông ta thì chỉ biết quỳ gối van xin, chợt bọn họ đánh ông ta, tôi hoảng sợ và tội ông ta, tôi cực ghét những người đánh người khác.

- Ngưng

Tiếng vang hùng dũng giống như bầy đàn, một lời nói là bọn họ dừng lại hành động.

Người vang câu nói đó mặc áo sơ mi trắng và vest đen rất bảnh toát vẻ là một người đứng đầu

Ông đáng thương bỏ lê lại chỗ hấn ta van xin rất tội nghiệp

Hấn nâng cằm ông ta lên khước môi cười

- Được đếm 1 đến 3 ông hãy ra khỏi đây, không ra kịp đừng hối hận.

Ông ta nghe xong mặt tái nhợt hốt hã lo chạy nhưng vì bọn lúc nãy đánh nên ông có vẻ chạy chậm, tôi mong cho ông ta thoát được.

"Đừng..."

Ông ta ngã khụy sau lưng đầy máu, và người hùng dũng lúc nãy trên tay cầm súng và bắn hấn, tôi ngỡ ngàng ngây người nhìn kĩ hấn thì hấn là ba tôi.

Chợt có tiếng động ba tôi quay lại nhìn hướng phát ra tiếng động và thấy tôi ông ta ngỡ ngàng nhìn tôi khuôn mặt bất ngờ

- Yển Nguyệt sao con lại ở đây!

Tôi hoảng sợ, chứng kiến cảnh ghê sợ đó, tôi lắc đầu, ba tôi ông ta rất hiền thương tôi lắm mà sao lại vậy. Quá hoảng sợ tôi liền chạy vừa chạy vừa khóc, khóc trong sự vô vọng

Về đến nhà nước mắt còn đọng trên khóe mắt, mẹ tôi nhìn lấy lo lắng hỏi

- Con sao vậy? sao lại khóc thế kia? ai ăn hiếp con sao?

Mẹ tôi không ngừng lo lắng, rất lo lắng cho tôi nhưng sự thất vọng làm tôi càng phải khóc tôi chạy vào phòng, đóng cửa 1 một cách thô bạo, tôi khóc nức nở khóc rất lớn. Mẹ tôi lo lắng đập cửa

Ba tôi về, mẹ tôi chạy lại về mặt đầy lo lắng

- Anh à! con mình nó sao vậy? có khóc hoài kia?

- Nó biết hết tất cả về nghề của chúng ta rồi!

Ba tôi vô vọng cất tiếng trả lời đầy sầu cảm

.....

Lặng lẽ trong góc phòng 2 ngày, tôi lặng lẽ bước ra cửa, mẹ tôi lại ôm tôi xem tôi có gầy đi không, mẹ tôi gần như muốn khóc

- Mẹ xin lỗi con, ba mẹ không muốn nói sự thật bởi vì...

- Ba! Mẹ! đừng cho con làm công chúa nữa hãy biến con thành phù thủy đi

Tôi cắt ngang lời mẹ, khẩn cầu rất nghiêm túc. Họ nhìn tôi ngỡ ngàng

- Con à như thế...

- Nếu con muốn như thế ba sẽ đồng ý

- Anh à!

Ba tôi đi ra khỏi nhà không nói gì thêm, mẹ tôi lo lắng hỏi tôi như muốn tôi thay đổi suy nghĩ

- Con à như thế không được đâu, nguy hiểm lắm con à

- Mẹ à con xin lỗi, nhưng con thật sự rất nghiêm túc đấy ạ, con không để mẹ lo lắng đâu

Tôi kiên quyết đề cho mẹ không phải lo lắng.

....

Liệu cô bé Ngô Ngọc Yến Nguyệt có trở thành một phù thủy như cô mong muốn? chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Tại sao cô lại muốn trở thành phù thủy? Hãy chờ đón chương mới nhé!

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Sống ở cô nhi viện

Lí do tôi trở thành phù thủy không phải vì tôi thích là một người ác, tôi muốn là một người mạnh mẽ, không yếu đuối.

Ba tôi giữ đúng lời hứa thực hiện điều tôi mong muốn, tập tôi đánh võ, cách cầm dao và súng, mọi thứ trong giới xã hội đen ba tôi mạo hiểm chỉ bảo cho tôi, được 1 năm sự rèn luyện của ba, tôi dần trở thành một người sắc máu lạnh.

Ba tôi dặn:

- Dù có thế nào, trong mọi hoàn cảnh ra sao con đừng rơi nước mắt vô lí hãy rơi nước mắt trước người đàn ông con thực sự yêu nhe con!

Lên 4 tuổi chợt nghe thông báo từ đàn em của ba mẹ tôi là anh Liên Kim Từ là trợ lý đắc lực của ba tôi anh báo rằng họ đã mất lí do thì anh không nói rõ ra

Tin nghe như sấm đánh qua tai tôi bất ngờ, sắc mặt tôi lạnh, toàn thân run rẩy

- Ba mẹ tôi mất ở đâu? tôi muốn đến nơi đó?

- Xin lỗi tiểu thư tôi không thể mong cô có thể...

- Được rồi, anh đi đi

Tôi cắt ngang lời nói, nhìn anh ta có vẻ không muốn giải thích thêm tôi cũng không muốn nói thêm

Anh ta không đi theo như lời tôi nói anh ra hiệu cho bọn phía sau rồi bọn họ chuyển nhau, anh đưa tôi cái hộp trông rất đẹp mắt và to nhìn vào biết đồ từ đời xưa rất cổ và sang trọng, tôi cảm lên kỹ thuật của chiếc hộp được khắc rất tinh xảo, bán đấu giá thì chắc sẽ rất nhiều người tranh giành có được chiếc hộp tinh xảo này, mở nắp ra đối với tôi rất khó khăn theo như tôi biết thì chỉ xoay vòng nắp hoặc khảy ra, Liên Kim Vũ đứng nhìn tôi bật cười, tôi chu mỏ về đối hòng đưa hộp cho anh ta, một thao tác đơn giản là có thể mở được cái hộp quý quai này tôi bất ngờ và biết được cách mở nó như thế nào, tôi nhìn vào bên trong hộp thấy thế tín dụng, những đồ trang sức quý quá được cất qua 1 hộp nhỏ và hàng vạn tiền đô la, mắt tôi lóe sáng nhưng tôi hơi nheo mày thắc mắc đủ điều

-Đây là tài sản mà lão đại muốn để cho cô

Hắn ta biết tôi thắc mắc điều gì và chợt lại đưa thêm tôi vali mở ra bên trong là súng và đạn số lượng rất nhiều

-Tôi muốn nói thêm, trước khi chết lão đại đã công khai cho mọi người biết về mối quan hệ của cô, lão đại tuy là rất mạnh trong chốn xã hội đen này nhưng cũng không ít kẻ thù đang rình rập, lão đại mất chúng tôi phải tự hoạt động ngầm nên cô sẽ có chút nguy hiểm, lão đại muốn cô luôn mang cạnh theo súng để bảo vệ bản thân.

.....

Vì anh Liên Kim Vũ phải hoạt động ngầm nên không chăm sóc cho tôi được hiện tại trông tôi như đứa trẻ cô độc mọi thứ trong nhà tôi đều bán hết vì tôi không cần tới nó xung quanh tôi chỉ những khoảnh khắc yên tĩnh, u buồn, không còn những lời nói ngọt ngào, không còn được vui chơi với ba và mẹ. Được sự thương hại của hàng xóm họ đưa tôi vào cô nhi viện.

Vào đó cũng chả khác gì như nhà tôi chỉ ở quanh 1 góc tối chỉ có đèn nơi đây tàng những kẻ ồn ào và cũng nhiều lần có vài 3 đứa thỉnh thoảng lại bắt nạt tôi đầu ngày đầu tôi nhịn, ngày 2 tôi nhẫn nại hạ nóng, ngày 3 tôi tĩnh tâm, ngày 4 tôi kìm chế thế là bọn nó chứ nhây đến ngày 5 tôi phát điên lên lại đấm cho bọn nó vài trận, bọn chúng meo mào, lúc bắt nạt tôi thì tỏ vẻ ra hùng hổ oai phong, đến khi bị tôi đánh thì thằng nào cũng khóc nhè mét các cô

-Ngô Ngọc Yến Nguyệt có phải con đánh bạn phải không?

Tôi nhìn cô rồi ngó sáng ngoài cửa thờ dài về u buồn

-Cô ơi con nhỏ đó đánh bọn con đó cô hu hu đau quá

-Ngô Ngọc Yến Nguyệt mau ra ngoài quỳ gối cho cô, quỳ đến khi nào cảm thấy có lỗi thì vào

Không nói lời nào tôi ra ngoài sân quỳ gối.

2 tiếng sau cô làm mọi thứ quay ra thì thấy tôi vẫn quỳ có chút bất ngờ nhưng rồi không để ý rồi tiếp tục làm công việc

2 tiếng sau cô hơi lo lắng ra xem thì tôi vẫn quỳ tại đó cô bước lại tôi về mặc rất lo lắng

-Con mau vào đi con đã quỳ 4 tiếng rồi, mau vào ăn cơm đi con, không khéo bị trúng gió độc đấy con

Tôi bất động một hồi nhìn xung quanh bỗng nhiên mờ đi, không còn thấy mọi thứ xung quanh

Ø #Lê_ vì lần đầu viết có chút sai sót, thiếu kỹ thuật, lấy ít người đọc cũng có chút thất vọng tính không up nhưng được tiền bối động viên nên Yun sẽ up ạ mong các bạn đọc, bình chọn và nhận xét ạ

Ø #Lê_ hình thức ra chương, bởi vì Yun đang trong quá trình thi HK1 nên 1 ngày 1 chương nhé, khi thi xong nếu lượt đọc nhiều và ủng hộ nhiều thì 1 ngày 2 chương nhé, Yun cảm ơn các bạn đã bình chọn, mong được các bạn đóng góp và ủng hộ

Ø #Lê_ Yun xin cảm ơn ạ

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Người bạn mới

Mở mắt ra bỗng thấy mọi người ngồi xung quanh, tôi ngồi dậy hơi nheo mày cảm thấy chóng mặt, nhìn xuống tay tôi thấy có kim chích vào thì ra là truyền nước biển kể bên bác sĩ đang ghi chép đủ điều, tôi hơi khó chịu với sự ngột ngạt này, liền giựt cây kim ra khỏi tay tôi thì vài giọt máu văng xuống sàn bác sĩ hỏi hả tôi

- Cháu đi đâu đấy? đang truyền nước biển mà? tay cháu chảy máu rồi kia lại đây chú băng lại cho

- Tôi không cần

Tôi lạnh nhạt lặng lẽ rời khỏi cái nơi ngột ngạt đó ra trước bóng cây cổ thụ lâu năm nơi đó được ánh nắng chiếu rọi vào những cây, phía dưới gốc cây rất mát, tôi bước lại ngồi vào tựa lưng vào cây hít thật sâu cảm thấy rất trong lành, cảm giác như được thiên nhiên giải tỏa về căng thẳng mệt mỏi đây chính là không khí tôi thích nhất, tôi nhắm mắt tận hưởng không khí vài hồi bỗng ai đó nhắc tay tôi lên

-Tay cậu đang rỉ máu kia, cậu không đau sao?

Cậu ấy nhìn rất xinh gái và dễ thương, giọng ngọt ngào trông vẻ đang lo lắng, cậu ấy dùng băng keo cá nhân dán vào trông rất tỉ mỉ

-Xong rồi như vậy sẽ đỡ hơn

-Ừ!

-Cậu không có lòng thành chút nào một câu cảm ơn cũng không

-Cậu tự nguyện tôi không ép

Cô bạn bầu môi về thất vọng, tôi thấy không khí hơi căng thẳng liền hỏi

-Cậu tên gì bao nhiêu tuổi?

-Minh tên Võ Hạ Như, 4 tuổi còn cậu?

-Ngô Ngọc Yến Nguyệt 4 tuổi

-Chúng ta bằng tuổi rồi từ nay chúng ta là bạn nhe

Nhìn cậu ấy rất vui vẻ, tôi ngồi cười và cả 2 cùng ngồi kể chuyện tâm sự cùng nhau

Vài ngày chơi với Võ Hạ Như dần tôi thân với cậu ấy lúc nào cũng hẹn ra cây cỏ thụ để nói chuyện. Tôi và cậu ấy rất khác biệt hoàn toàn tôi thì lạnh nhạt như gió như băng tuyết còn Võ Hạ Như thì ngược lại so với tôi cậu ấy như tia mặt trời ấm áp. Cậu ấy rất yếu đuối và biết nghe lời, tôi thì mạnh mẽ nhưng rất buồn bã bình...

Tuy khác nhau về mọi thứ nhưng chúng tôi vẫn ngày qua ngày chơi thân với nhau, Võ Hạ Như ngồi kể chuyện tôi lắng nghe, cậu ấy về tôi nhận xét, có khi Võ Hạ Như bị bắt nạt tôi đã cứu cậu ấy

Lên 11 tuổi tôi đã trưởng thành hơn nhiều, còn Võ Hạ Như ngày càng xinh đẹp hẳn ra, chúng tôi suốt 7 năm vẫn chơi thân với nhau gắn chặt

Trong buổi chiều mát mẻ Võ Hạ Như đang cùng các em trong trại mồ côi nô đùa với nhau tôi thì thụ động ngồi 1 chỗ trên bàn chỉ biết ăn và nhìn mọi thứ, Võ Hạ Như bày các em nhỏ trồng cây xanh để thêm mát, các em rất ngoan và biết nghe lời quán vắng Võ Hạ Như vừa xem cậu ấy làm và kể chuyện cổ tích

Chợt phía ngoài có một đoàn xe màu đen rất bóng lưỡng, không có một vết bụi động lại trên xe, tôi chăm chú nhìn riêng Võ Hạ Như và các em say sưa trồng cây.

Bỗng 1 tên xuống xe kính chắn mở cửa một chiếc xe, từ trong xe có một người đàn ông bước ra anh ta đồng dạng bước ra và tấp phía sau là 1 cô gái trẻ trông rất đẹp đi ra từ xe cao cấp đó và chừng 10 người đứng cạnh xe 15 người còn lại bước theo 2 cặp sang trọng, anh chàng rất đẹp trai mặc áo sơ mi trắng để lộ vài cúc áo trên khuôn ngực kết hợp với vest Tây Âu bật về lịch lãm còn cô gái còn lại mặc đồ có chút công sở váy ôm sát cơ thể thấy rõ vòng 3 săn chắc và áo sơ mi trắng hở cúc áo lộ ra cặp ngực căng tròn.

Hắn dừng nhìn xung quanh thấy vắng hoe, anh lại gần Võ Hạ Như trong khi đó cậu ấy vẫn say sưa kể chuyện không biết chuyện gì đang xảy ra và không hề biết có người đang đứng trước mặt

-Cô bé truyện hay lắm hãy nhưng cho ta thành khẩn vài câu

Hắn ta ngắt lời, nâng cằm Võ Hạ Như khoe miệng bên trái nhếch lên, tôi thích thú chóng cằm ngồi xem hắn sẽ làm gì Võ Hạ Như. Hắn lướt tay xuống tới vùng cổ bỗng nhiên bóp chặt cổ của Võ Hạ Như, cậu ấy vùng vẫy, tôi bất ngờ hành động của hắn liền chạy ra dùng hết lực xô hắn ra khỏi Võ Hạ Như

Vì lực không mạnh nên hắn thực lùi về phía sau và cười nhẹ, các đàn em sau vì theo phản xạ họ rút súng ra chĩa vào tôi hắn dơ tay ám hiệu

-Dừng, con bé chỉ là con nít thôi đừng có mà cầm súng ra chỉ chò như vậy

>Chờ chương mới vào mai nhé

>Thi xong Yun up 1 ngày 2 chương lun ^-^ mong được các bạn ủng hộ

>Để có tinh thần up mong các bạn xem xong và bình luận nhận xét <3 hóng các bình luận của các bạn

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tôi muốn nhận nuôi cô bé

Tôi lướt hắn nâng cằm tôi khoe miệng hắn cong lên ánh mắt sâu thẳm như muốn ăn tươi nuốt sống tôi hành động của hắn như lúc nãy tay lướt xuống cổ và

dùng lực không mạnh cũng không yếu bóp cổ tôi với lực tay của hắn khiến cho tôi khó thở không đến nỗi chết. Hắn ngiên bóp cổ trẻ con khi mới gặp sao? tôi đáp trả nụ cười với hắn công mỗi trái lên ánh mắt nhìn hắn sâu thẳm hắn nhìn tôi với ánh mắt ngạc nhiên khi tôi đáp trả nụ cười đó nhìn về mặt hắn tôi ngửa cả mặt tôi nong cuồng chấp tay sau lưng lấy súng ra từ trong túi chỉ về hắn ta, hắn có hơi bất ngờ thả tay ra khỏi tôi neho mày cười khẩy

- Con nít bày đặt dùng súng giả hù dọa người lớn à, bé này được đó

Nhìn cách hắn nói thật sự đáng ghét cây súng chia về hướng hắn tôi chia lên trời và bắn một phát đạn.

Cả bọn đàn em phía sau bất ngờ mặt tái xanh liền giơ súng chỉ vào tôi, hắn ta và chị trợ lí kế bên cũng rất bất ngờ với hành động của tôi, Võ Hạ Như và các em phía sau tôi họ hoảng sợ ôm lại nhau các cô chú bên trong phát hoảng chạy ra xem thấy tôi cầm súng chia lên trời và hàng chục bọn đồ đen chia súng vào tôi

- Ngô Ngọc Yến Nguyệt con đang làm trò gì vậy

Tôi liếc sang nhìn họ thờ dài vì cảm thấy thật vương chân

- Ngô Ngọc Yến Nguyệt con mau bỏ vũ khí xuống!

Họ vừa ra lệnh vừa run sợ, tôi liền bỏ súng vào sau quần và đi vào, đi được vài bước tôi dừng lại quay đầu góc 80 độ cười hắn ta

- Bọn phiền phức đừng động đến Võ Hạ Như, lần sau súng chia vào tim các người chứ không phải trên trời đâu

Tôi bước vào trong. Các cô chú lấy hoay tỏ vẻ uy nghiêm cung kính hắn

- Tôi xin lỗi ngài, con bé nó bướng bỉnh thế đó, nó có làm gì nên tội ngài hãy tha cho nó ạ

- Tôi muốn nhận nuôi cô bé đó

Mọi người đều ngạc nhiên với câu nói của hắn. Hắn muốn biết thêm về tôi nên nói chuyện với cô và Võ Hạ Như để tìm hiểu thêm

- Con bé vốn tính thế, lên 4 tuổi là đã vào cô nhi viện hoàn cảnh thì không ai biết, tính rất bướng có khi còn đánh cả các con trai trong trại này kể ra thì có rất nhiều điều làm tôi ngạc nhiên về con bé

- Tôi có thể mang con bé đó về được không

- Thưa ngài được ạ cũng tùy ý của Ngô Ngọc Yến Nguyệt thôi ạ

- Ngô Ngọc Yến Nguyệt bao nhiêu tuổi?

- Dạ thưa ngài cô bé 11 tuổi

Hắn ngạc nhiên ra không tin vào mắt mình

- Vậy được rồi cảm ơn cô, mai tôi sẽ quay lại đón cô bé

Hắn ta đứng dậy nhìn vào đồng hồ, vẻ như sắp tới giờ quan trọng hắn cùng cô trợ lí đi ra, hắn bước vào xe sang trọng và bắt đầu lăn bánh

- Phong Thiên Kiệt tại sao anh lại chọn con bé đó?

- Trịnh Cúc Từ cô cũng thấy rồi đó, mới 11 tuổi đã biết cách cầm súng chia vào người khác, và bắn chỉ thiên một cách điêu luyện, chưa có đứa trẻ nào 11 tuổi mà dám cầm súng như cô bé đó so ra nó là thứ tôi đang cần

- Chúng ta bắt đầu công việc đi!

Cả 2 cùng ngồi trên xe say sưa bàn luận công việc

....

Tối đến tôi đang nghe nhạc thì cô lại nói chuyện với tôi với vẻ mặt lo lắng

- Người lúc này muốn nhận con làm con nuôi cô xin lỗi cô đã lỡ đồng ý

Tôi hít một hơi thật sâu để giải tỏa căng thẳng

- Không sao cô không cần xin lỗi đâu tôi còn cảm ơn cô đấy dù sao thoát được cái nơi ngộp ngạt này

- Nhưng tôi muốn Võ Hạ Như cùng đi theo tôi

- Võ Hạ Như cô sẽ hỏi lại nó, ngày mai người ta đến đây

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Phòng này đã có người ở

Sáng sớm tinh mơ ánh nắng ban mai rọi chiếu vào khắp nơi ấm áp vô cùng đúng như lời hẹn sáng sớm hán đã tới, lần này thì không màu mè như trước chỉ có 1 chiếc xe hán đứng trước cửa xe đứng chờ nhìn ra xa trông rất đẹp trai hán mặc áo sơ mi đen quần tây Âu, mái tóc bóng mượt

-Ngô Ngọc Yến Nguyệt người ta đến rồi kìa mau đi kìa con

-Võ Hạ Như có đi không?

-Có nó đang chuẩn bị

Tôi và Võ Hạ Như kéo vali lại gần hán ta, hán đưa mắt nhìn Võ Hạ Như nheo mày lại

-Con bé này là sao?

Tôi tỏ vẻ khó chịu với câu hỏi của hán

-Là Võ Hạ Như muốn nhận nuôi tôi thì phải nhận nuôi cả bạn tôi thì tôi mới đồng ý

-Đưa vali đây!

Hán cầm lấy bỏ vali vào cốp xe sau

Các cô lại chào tạm biệt chúng tôi

-Hai đứa ngoan nhe đi giữ sức khỏe có dịp về thăm các em nhỏ

Võ Hạ Như mỉm cười lễ phép trả lời

-Dạ tụi cháu nhất định sẽ ngoan, cảm ơn thời gian qua mọi người đã chăm sóc cho con tạm biệt cô ạ

Chiếc xe rời khỏi cô nhi viện trong không khí trong xe lạnh lẽ đi

-Các con có đang đi học không vậy?

Tôi ngồi im lặng lẽ đọc sách, Võ Hạ Như thấy vậy trả lời lễ phép

-Dạ tại trong cô nhi không đủ chi phí nên tụi cháu không có đi học ạ

-Được rồi! ta sẽ cho 2 đứa đi học bắt đầu từ ngày mai

Hán nói ra làm Võ Hạ Như bất ngờ cậu ấy nhau nhẩu chối khéo

-Không cần như vậy đâu ạ bọn cháu không đi học cũng được ạ chi phí cho 2 đứa cháu sẽ tốn kém lắm ạ!

Hán có đôi hơi nheo mày, khó chịu

-Ta không muốn con ta bị thất học

-Nhưng..

Tôi cắt lời Võ Hạ Như

-Võ Hạ Như! không có gì tốn kém cả, hán đã nhận nuôi chúng ta thì bổn phận cho chúng ta đi học thì hán phải biết trước mà chuẩn bị rồi, đừng phụ lòng hán ta

Hán có hơi hài lòng với câu nói của tôi nhưng có hơi khó chịu với cách xưng hô của tôi

-Ngô Ngọc Yến Nguyệt ta thấy con nên thay cách xưng hô đi, nhìn Võ Hạ Như kia xưng hô lễ phép

-Tôi với cậu ấy khác nhau hoàn toàn

Không khí chợt im ắng hán đi, bầu không khí khiến tôi cảm thấy khó chịu, về tới nhà của hán trông xa thì rất cao cấp, nhà sang trọng, các vườn có rất nhiều

cây làm tôi thích thú và đặc biệt có cả hồ bơi

Bước vào trong nhà như bước vào thiên cung rất uy nghiêm và ôn hòa

Bỗng có một cô gái ăn mặc hồ hang mang giày cao gót cả tất nhìn vào như những người đứng xa nọ với bọn đại gia trong quán bar vậy, cô ta tươi cười chào đón chúng tôi

-Chào mừng các em đến với ngôi nhà này chị sẽ dẫn em lên...

Tôi nhìn bà thôi là đau cả mắt tôi liền cắt ngang lời bà

-Tôi ở phòng nào

Bà ta nổi giận

-Nè nhỏ kia học đâu thôi ăn nói cắt ngang lời người lớn nói chuyện vậy hả không ai dạy dỗ à

-Bà là người lớn nói chuyện với con nít mà vậy nói sao tôi không cắt lời bà

-Bà? bà ư?

Bà ta nổi giận vì gọi bằng bà nghe thế như già í

-Thôi được rồi Trịnh Cúc Từ à, phòng con trên lầu đấy, 6 chỉ phòng cho tụi nhỏ

Tôi và Võ Hạ Như xách vali lên phòng, bà ta khoanh tay hót xéo

-Tiếng cảm ơn cũng không có, đúng là không được dạy dỗ

-Bà thích được người khác mang ơn lắm sao? sống như thế gánh nặng cuộc đời

Bà ta nổi giận không thể nào trả lời được, còn hấn ta thì đứng cười khúc khích

...

Lên đến phòng Võ Hạ Như mở cửa, bên trong phòng rất rộng và thoáng mát Võ Hạ Như thích thú chạy vào phòng hưởng thụ sự vui sướng, tôi đứng quan sát kỹ lưỡng xung quanh

-Thích phòng này không?

Hấn đứng sau lưng tôi tay hấn xoa xoa đầu tôi mỉm cười

-Phòng này đã có người ở? họ đâu rồi?

Hấn chột giật mình khi tôi hỏi câu đó, tại sao tôi lại biết có người từng sống? đó chắc chắn là suy nghĩ của hấn hiện tại

-Là bà con ta, họ lên đây thăm và đã về rồi

-Ngô Ngọc Yến Nguyệt vào đây đi đã lắm

Tôi ngưng suy nghĩ đi vào phòng và đóng cửa lại không quan tâm hấn định nói gì.

Phong Thiên Kiệt hơi bất ngờ về câu hỏi và thờ ra nhẹ nhõm

...

Tôi bước xuống lầu ngoài các người giúp việc thì không thấy 2 người kia

-Cô cần gì ạ?

-Không cần!

-Dạ!

-Mà khoan tôi hỏi?

Gì 6 giúp việc kính cẩn và hơi lo sợ

-Cô hỏi gì ạ?

-2 người họ đầu

-Họ đi ra ngoài rồi ạ

Dù gì đi nữa tôi vẫn rất nghi ngờ với ngôi nhà này đặc biệt là căn phòng tôi với Võ Hạ Như đang sống

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Khi bắt đầu tôi thấy hết mọi thứ

Tối đến tôi và Võ Hạ Như đang ngủ, chợt nghe tiếng gõ cửa, tuy tôi đã ngủ nhưng tôi rất nhạy cảm với tiếng động liền mở cửa

Tôi dụi mắt và ngáp lớn thật lớn hỏi với vẻ giọng còn ngủ

-Chuyện gì à?

-Tại sao con mê nói cộc lốc thế! lại phòng ta có chút chuyện

Bước vào phòng hẳn như khác ở ngoài, phòng hẳn rất thơm, sạch sẽ và sang trọng tôi ngồi xuống ghế có hơi chút bần ngủ vì hồi qua tôi thức khuya đọc sách

-Có chuyện gì? tôi buồn ngủ lắm rồi?

Hắn lại từ đó lấy ra 2 bộ đồng phục học sinh

-Từ mai các con sẽ đi học, mặc thử xem vừa không?

-Bây giờ sao?

-Đúng

-Không cần tôi ước thử được rồi

Lại trước gương ước thử bộ váy trông rất đẹp

-Chắc vừa đấy thôi tôi đi ngủ

-Này! con ở lại với ta một chút đi

Hắn cứ như con nít năn nỉ tôi ở lại, thôi thì tội hắn tôi ở này chút với hắn tôi thắc mắc hỏi

-Làm nghề gì?

-Con có thể nào ngưng nói chuyện cộc lốc với ta được không?

-Ông chú làm nghề gì?

-Ta làm tổng giám đốc công ty tài chính!

-Ông chú có phải làm xã hội đen ngầm đúng không?

Tôi lại một lần làm hắn ta bất ngờ

-Thú vị thật, tại sao con nghĩ ta làm xã hội đen ngầm?

-Chỉ là tôi suy nghĩ thế thôi. Thứ 1 lần đầu tôi với ông chú chạm mặt thì có nguyên 1 đám người phía sau ông chú và đặt biệt mỗi người đều có súng. Thứ 2 sự sắp xếp nhà của chú. Thứ 3 là tủ đồ của chú chỉ toàn đen và trắng.

Tôi chỉ suy nghĩ 50-50 vì tôi nhìn lại ba tôi và anh Liên Kim Vũ từ các đi ra ngoài đường, ăn mặc và sự sắp xếp ngôi nhà của ba tôi rất giống của hắn ta nên tôi kết luận

-Khuya rồi con về ngủ đi mai còn đi học

Đây là câu tôi cần, tôi vừa đi vừa ngáp thì gặp bà Trịnh Cúc Từ tiến đến phòng hắn, tôi lướt ngang không chào hỏi. Thực ra thì Trịnh Cúc Từ chị ấy rất đẹp, thân hình làm bao nhiêu đàn ông nhìn vào chỉ muốn xoa nắn cặp ngực nở nang và vỗ nhẹ vào vòng 3 cân xứng đó, bỗng chốc tôi thắc mắc không biết bà Trịnh

Cúc Từ và hấn ta lên giường lần nào chưa nhỉ?

Trịnh Cúc Từ với bộ áo lót màu đen và mặt bên ngoài chỉ áo ren đen, cô mặc váy rất ngắn, hương thơm tỏa ra khắp cô rất thơm ngát

-Phong Thiên Kiệt? anh gọi tôi có chuyện gì?

- Chà quyến rũ đấy nhỉ?

-Nghiêm túc chút đi!

-Con bé Ngô Ngọc Yến Nguyệt nó vừa hỏi anh có phải anh làm xã hội đen ngầm không?

Trịnh Cúc Từ có đôi chút ngạt nhiên

-Con bé rớt cuộc là ai mà biết chúng là làm nghề đó và đặc biệt là biết cách cầm súng gòi như vậy, anh có ý định đó không?

-Có chứ

Trịnh Cúc Từ nhếch môi cười rạng rỡ

Bỗng Trịnh Cúc Từ bước lại leo lên đùi Phong Thiên Kiệt hai tay ôm từ phía sau, cặp ngực tròn trịa áp sát lên người Phong Thiên Kiệt như muốn kêu gọi hãy xoa nắn nó

-Phong Thiên Kiệt cùng tôi đem nay đi!

Phong Thiên Kiệt nâng Trịnh Cúc Từ lại giường để cô lên giường môi Phong Thiên Kiệt chạm tới môi cô lưỡi hấn luôn lách vào khoang miệng Trịnh Cúc Từ, 2 đầu lưỡi quấn vậy rất điêu luyện, tay Phong Thiên Kiệt cởi áo ren và cởi ngay áo lót của cô, miệng nút nhủ hoa đang nổi trào cắn mạnh sau đó mút, tay xoa nắn phần còn lại khiến cho Trịnh Cúc Từ rên sướng vài tiếng. Tiếng rên của Trịnh Cúc Từ làm cho Phong Thiên Kiệt có hưng phấn bàn tay từ từ luồn xuống phía dưới xé toạt váy và quần lót của cô, tay hấn đâm thọt vào âm đạo khiến cho cô phải thét, dương vật của hấn trời dậy hấn cỡi toàn bộ đồ thấy rõ độ cường tráng của hấn. Tay hấn nắm hai đùi của Trịnh Cúc Từ đang rộng ra hấn định đưa đầu lưỡi đến âm đạo thì bỗng nhiên

-Xin phép! tôi bỏ quên gối, tôi vào lấy

Chợt họ giật mình quay lại đặc biệt là Trịnh Cúc Từ hấp tấp lấy chân đập vào

-Nãy giờ con đứng đây à? thấy gì hết chưa?

Phong Thiên Kiệt hấn ta tỏ vẻ ra khuôn mặt lạnh lùng bối rối hỏi tôi

-Khi 2 người bắt đầu tôi thấy hết mọi thứ

Trịnh Cúc Từ quát to

-Này con bé kia vào đây làm gì?

-Bộ lo say mê sướng nên không nghe tôi nói à, tôi bỏ quên gối vào đây lấy

Lời nói của tôi làm Trịnh Cúc Từ ngại ngùng đỏ mặt, tôi thờ dãi quay người về phòng

-Thôi khuya rồi chắc em đã mệt rồi, em về ngủ đi

-Phong Thiên Kiệt em muốn típ tục

-Rồi Ngô Ngọc Yến Nguyệt chứng kiến thêm đấy

-Nó lấy gối rồi quay lại làm gì?

-Bộ đồng phục... nó quên đem lên kia

-Con bé đó thật tình

....

Tối sáng dù tôi có thức khuya cỡ nào nhưng sáng tôi vẫn dậy đúng giờ Võ Hạ Như vẫn còn ngủ, tôi định đánh thức cậu ấy nhưng còn sớm, tôi liền phòng tắm ngâm mình trong nước nóng, cảm giác được thư giãn đầu óc, tôi gội đầu sau đó sấy trong phòng tắm, vì tôi chỉ đem theo khăn nên quấn khăn vào người bước ra ngoài bỗng giật mình thấy hấn đang ngồi ngay bàn đọc sách nhìn vào nhà tắm hấn nhìn tôi, nhìn cả khuôn ngực tròn trĩnh, nở nang của tôi, những giọt nước đọng lại trên khuôn ngực làm tăng sự cuốn hút, đùi thon thả trắng xóa, cơ thể của tôi đem so ra thì đẹp và chuẩn hơn cả chị Trịnh Cúc Từ đó là do tôi hưởng gen quyến rũ của mẹ tôi

-Tối đây làm gì?

-Hôm qua con bỏ quên đồng phục, ta đem lên cho con

- Ủ, đi ra tôi thay đồ

-Thay xong xuống ăn sáng rồi ta chờ đi học

Tôi và Võ Hạ Như chuẩn bị mọi thứ xong xuống ăn, hần bước xuống cầu thang hần nhìn tôi chăm chăm, tôi ăn rất nhanh không kịp hần bắt chuyện tôi

Khi bước đến trường không gian xung quanh làm tôi khó chịu gì mà vừa ồn ào ngột ngạt thậm chí không có cây cho tôi hưởng nắng

Đi vào phòng hiệu trưởng để giới thiệu chúng tôi cô hiệu trưởng bất ngờ vì được gặp Phong Thiên Kiệt

-Chào ngài Phong, thật vinh dự khi được gặp ngài

-Đây là 2 đứa con của tôi, nay chúng nó đi học mong cô hiệu trưởng giúp đỡ bọn cháu

Hiệu trưởng nhìn Võ Hạ Như và hỏi

-Cô bé dễ thương tên gì kìa?

-Dạ con tên Võ Hạ Như

Quay sang nhìn và hỏi tôi câu đó

-Cô bé này tên gì nhi

-Ngô Ngọc Yến Nguyệt

Các con từ nay học lớp 6A9 nhé

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Đối đầu ở cắntin

- Hai con vào lớp học đi lát ta lại rước các con

Tôi lặng lẽ đi không thèm chào 2 người họ, đi cùng Võ Hạ Như theo lời chỉ dẫn của cô hiệu trưởng. Thực chất trường rất đẹp rộng rãi và rộng cách bố trí phòng rất hoàn hảo vòng quanh khắp trường thì đã tới được lớp, tôi và Võ Hạ Như đứng trước lớp các bạn học sinh nhìn tôi và Võ Hạ Như chăm chú cô giáo đang giảng dạy thì bước lại gần tôi về mặt thắc mắc và hỏi tôi

- Con học lớp nào mà lại đến đây

Tôi hơi cau mày nhăn nhó nhếch miệng về cười khẩy

- Thật thất vọng cái trường này tôi nhìn sang trọng tưởng các người làm việc đạt chất lượng ai dè làm việc chậm chạp lè mề

Cô gái có hơi nheo mày với thái độ của tôi có ý định mắng tôi vì tôi vô lễ thì bỗng 1 cuộc điện thoại của cô gọi đến

- Alo! Thưa cô hiệu trưởng có gì không ạ?

- Có 2 cô bé Ngô Ngọc Yến Nguyệt và Võ Hạ Như từ nay sẽ nhập học vào lớp của cô đây

- Vâng ạ

Cúp máy xong cô thở dài hơi về mệt mỏi và căng thẳng

- Cô xin lỗi các em, lỗi nhỏ! mời các em vào lớp giới thiệu các bạn sau đó cô sắp xếp chỗ và học

Cô ho nhẹ về có thông báo về mặt thân thiện

- Hôm nay lớp ta có hai bạn vào học mời các em giới thiệu

Cô chỉ tay đưa về Võ Hạ Như ra dấu yêu cầu giới thiệu, Võ Hạ Như cũng hiểu được và mạnh dạng giới thiệu. Cậu ấy thờ phào, lấy hết can đảm

- Chào các bạn mình xin tự giới thiệu mình tên Võ Hạ Như, rất mong được các bạn giúp đỡ

Cô gái mỉm cười có vẻ hài lòng về việc Võ Hạ Như giới thiệu cô đưa tay ra dấu kêu tôi giới thiệu. Tôi hiu được thở dài về mệt mỏi và khó chịu

- Tôi có ghi đầy đủ mọi thứ vào sổ học bạ muốn biết gì về tôi thì tự tìm hiểu

Tôi quan sát các ánh mắt của họ thì đa số đều khó chịu đặc biệt là cô giáo tỏ vẻ vô cùng khó chịu

- Này em hãy giới thiệu.....!!!

- Tôi ngồi chỗ nào?

Tôi ngắt lời cô khiến cô cảm thấy tức bực hơn và không muốn nói nhiều nên xếp tôi ngồi cùng Võ Hạ Như và ở cuối lớp, xuống phía dưới rất nhiều ánh mắt căm ghét nhìn tôi và Võ Hạ Như. Ngồi vào ghế thì có 2 nhỏ phía trên quay xuống, cả 2 đứa nhìn thì đẹp nhưng đồng lớp phần son trên mặt làm tôi chướng mắt và tỏ vẻ giọng điệu chua chát

- 2 đứa bây mới dô bày đặt làm màu à coi chừng bọn tao!

Về mặt Võ Hạ Như sợ hãi, cúi mặt không dám nhìn 2 đứa đó, tôi liếc sang nhìn về mặt sợ hãi của Võ Hạ Như chau mày

- Để coi 2 đứa mày làm gì được tao

Tôi nói hết câu nhếch môi cười khẩy về mặt đầy khí chất

.....

Học xong tiết đầu tới giờ ra chơi, tôi thấy có vẻ đói bụng rủ Võ Hạ Như xuống canteen. Thực sự thì đúng là trường thời thượng dành cho học sinh cao cấp canteen bố trí rộng, có cả camera giám sát thức ăn có đầy đủ và sạch sẽ. Tôi thích món khô nên gọi cơm gà còn Võ Hạ Như rất thích món có nước chọn Phở, vừa ăn và trò chuyện bỗng có ai cất tiếng có vẻ nghe chướng tai

- Ấy chà ai kia, bọn thích làm màu

Trên tay cô nhỏ đó 1 ly nước ngọt bỗng đổ lên đầu Võ Hạ Như, tôi có hơi bất ngờ, Võ Hạ Như rất yếu đuối nên cậu ấy đã khóc. Tôi hoảng người ánh mắt tôi u tối đi tay tôi cầm chặt tô Phở của Võ Hạ Như chân tôi đá bàn ra một bên thức ăn rớt xuống sàn đĩa chén vỡ vụn cùng với cơm tôi cầm tô phở lại gần 2 nhỏ đó nắm tay Võ Hạ Như đưa sau lưng tôi

- Ngô Ngọc Yến Nguyệt mày làm gì được tao

Về mặc nghênh ngang của 2 đứa nó tôi tức giận trên tay tôi cầm tô phở còn nóng đổ lên đầu nhỏ dám đổ ly nước lên Võ Hạ Như. Có vẻ Phở còn rất nóng cậu ấy là toàn lên

- Ngô Ngọc Yến Nguyệt mày dám làm vậy với tao à

- Thế mày dám đụng tới Võ Hạ Như à

Canteen có camera nên mọi hành động được ghi lại nhưng xui thay hành động của bọn nó bị khuất còn việc tôi dùng tô phở đổ lên đầu chúng thì được ghi rõ lại

2 đứa tôi và bọn họ bị đưa lên phòng giám thị xung quanh có cô chủ nhiệm cô hiệu trưởng về mặt mệt mỏi, và họ gọi phụ huynh lên làm việc, cô hiệu trưởng khẽ nhỏ giọng hỏi tôi

- Ngô Ngọc Yến Nguyệt có phải con đồ đồ ăn lên đầu bạn đúng không?

- Camera ghi rõ thế bà không thấy à?

- Này Ngô Ngọc Yến Nguyệt.....!

Cô chủ nhiệm tức giận khi tôi vô lễ với cô hiệu trưởng liền tát tôi rất mạnh. Cả mọi người đều bất ngờ. Vừa tát tôi xong thì có 1 phụ huynh và 1 người đàn ông lạ mặt bước vào và đương nhiên họ chứng kiến được những gì cô giáo chủ nhiệm tát tôi.

Cô giáo chủ nhiệm chợt nhận thức rõ về việc đã làm liền sợ vì phụ huynh đã thấy và sợ tôi khóc vì cô tát tôi rất mạnh, cô vừa run sợ vừa hỏi tôi

- Ngô Ngọc Yến Nguyệt con có sao không?

- Trường làm ăn thế này à

Tôi cười khinh cô giáo

Một người đàn ông áo đen lạ mặt bước lại với giọng nói trầm ấm

- Tôi không biết Ngô Ngọc Yến Nguyệt nhà tôi làm sai điều gì nhưng tại sao cô giáo lại tát nó chứ?

Tuy giọng trầm ấm nhưng những nghe thì có vẻ rất tức giận và đặc biệt tôi với ông ta có quan hệ gì mà nghe giống cha con quá vậy

Cô hiệu trưởng trầm giọng kính cẩn

- Mời 2 phụ huynh ngồi xuống bàn chuyện, theo như camera ghi lại thì Ngô Ngọc Yến Nguyệt đã dùng tô phở đồ lên đầu Lê Châu Hà

Người đàn ông lạ mặt nhếch môi lên cười nhìn tôi và giọng lần này rất ấm áp

- Có phải thế không? Ngô Ngọc Yến Nguyệt

- Đúng là thế

Võ Hạ Như giật mình liên bào chữa cho tôi

- Không đâu là Lê Châu Hà đổ ly nước lên người con

Nghe thế mọi người liên quan sát cơ thể của Võ Hạ Như thì đích thực trên áo của cô có 1 vết màu đỏ trên áo nhưng dù thế nào thì không có bằng chứng nên không giải quyết được gì

Mẹ Lê Châu Hà tức giận mắng quát Võ Hạ Như

- Con ranh này bao che cho bạn mày à

Tôi chau mày bức tức với giọng điệu của bà ta đúng là mẹ nào con nấy

- Đây bà kia tôi nhìn cách ăn mặc của bà vẻ sang trọng và sao lời nói của bà bản thế vậy

Bà ta tức giận đập bàn thật mạnh có vẻ rất đau nhưng vì sĩ diện nên bà ta kiềm chế

.....

Sau một hồi thì mọi chuyện được giải quyết ổn thỏa, tôi vừa đi vừa mệt mỏi và bắt chuyện với người đàn ông lạ mặt

- Đây ông là ai tôi không biết ông

Hắn ta mỉm cười trông rất đẹp trai và khí chất

- Tôi là trợ lý của Phong tổng

- Hắn ta đâu?

- Phong tổng đang trong xe

Hắn có hơi bất ngờ về cách nói chuyện của tôi. Bước vào xe hắn ta nhìn tôi và thấy trên má của tôi có hơi đỏ hắn ta liền nheo mày lại

- Mặt con bị sao?

- Không tôi ổn

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Bị bắt cóc

Trong xe bầu không khí khá ngột ngạt, mọi thứ im lặng, tôi cảm thấy rất khó chịu với cái tình cảnh này và cuối cùng cũng về đến nhà thoát khỏi cái xe đầy u ám đó.

Vừa về đến nhà tôi và Võ Hạ Như tiến thẳng vào phòng

- À Hàn Doãn Du đã xảy ra chuyện gì mà mặt Ngô Ngọc Yến Nguyệt bị đỏ vậy?

Giọng nói đầy vẻ chất phác

Hà Đoàn Du trợ lý của Phong Thiên Kiệt nhẹ giọng

- Ở trường xảy ra vài chuyện có một cô bé cố ý đổ nước lên người Võ Hạ Như tại canteen. Thấy thế Ngô Ngọc Yến Nguyệt lấy bát phở còn nóng đổ lên cô bé đó vì trả lời vô lễ nên cô giáo tát Ngô Ngọc Yến Nguyệt

Phong Thiên Kiệt nhếch môi phải cười nhẹ cảm thấy thú vị

- Quả không sai khi ta nhận nuôi cô bé này

Tối đến tôi đang đọc sách có tiếng gõ cửa

- Ta vào được không?

Giọng thật trầm ấm, êm ái như được sưởi ấm trong khí lạnh

- Ngô Ngọc Yến Nguyệt ta vào được không?

Hắn ta lớn giọng gõ cửa rất nhiều, tôi nghe được nhưng vẫn không nói gì tiếp tục đọc sách mặc cho hắn ta đứng chờ. Chờ đợi quá lâu hắn hết kiên nhẫn mở cửa xông vào thì ánh mắt hắn nhìn chằm chằm tôi đang đọc sách có hơi nheo mày lại

- Ta gõ cửa con có nghe không?

- Có!

Hắn nheo mày về bực tức rồi lại gần tôi ngồi xuống dùng đá chườm lên má tôi nơi tôi bị tát lúc sáng, khuôn mặt hắn bỗng nhiên dịu lắng xuống

- Đau không?

- Không!

Đừng cố gắng gượng đau nếu đau thì cứ la và hét chứ đừng giữ thể

- Tôi không có đau chỉ là một cái tát có gì to tát? thậm chí bây giờ tôi có thể dùng dao khứa tay tôi còn được đấy

Bỗng hắn tức giận, quát tôi

- Này!!! ta cấm con làm thế đấy!

Tôi không trả lời tiếp tục đọc truyện hắn chườm xong liền đứng dậy hôn vào nơi tôi bị tát

- Ngủ ngon con gái của ta:)))

.

Sáng hôm sau lại một ngày mới ánh nắng ban mai tuyệt đẹp tôi vẫn tiếp tục đi học

Hắn chờ tôi và Võ Hạ Như đi học

Vào học tôi không có chút hứng học chỉ toàn ngủ có khi thầy nhắc nhở nhưng tôi không ngó ngang gì tới, Võ Hạ Như rất thích đi học nên rất tập trung

Và con nhỏ ngồi bàn trước bỗng nhiên xin nghỉ.

Khi đi về vì hắn ta chưa tới nên tôi và Võ Hạ Như đứng chờ thì chiếc xe LamBoorMiNi tiến đến tôi chiếc xe đen bóng loáng, chỉ có thời thượng sở hữu chiếc xe này tôi nghĩ là hắn, ánh mắt của cả 2 ngấm nhìn chiếc xe bỗng nhiên có 2 kẻ phía sau dùng khăn bịt miệng và mũi người tôi và Võ Hạ Như khiến cả 2 vào xe vì phản ứng không kịp Võ Hạ Như đã hít thở và bị mê tôi từ nhỏ được ba dạy dỗ kỹ về Mafia nên tôi phản ứng nhanh liền nín thở và giả bộ xỉu. Chiếc xe lăn bánh, phút chốc chúng tôi lên xe mà rất nhanh và gọn, không một chút chậm hay sơ suất

Giọng nói trầm, toát khí chất đứng đầu nói chuyện qua điện thoại về cung kính hắn rất đẹp trai mái tóc xù xoa phủ trán, đường sống mũi cao, mùi hương khí phách

- Đã bắt được 2 đứa nó đúng chính xác là con của Phong Thiên Kiệt

- Bọn tôi là con nuôi của hắn

Tôi mở mắt nhìn hắn và trả lời thân nhiên khiến hắn giật mình

- Này sao tỉnh nhanh đấy

- Này tôi đói

- Cái con nhỏ kia biết đang trong hoàn cảnh nào không mà ở đó đối

- Ủ!

- Đúng là thú vị cái tên Phong Thiên Kiệt kiếm đâu ra con nuôi lạnh lợi thế này chưa gì hết ta thấy sợ người rồi

- Biết sợ thì mau đưa đồ ăn ta đối -,-

Hắn ta thật sự tức giận khi bắt đầu nói chuyện với tôi, không hề nói lại tôi dù một lời

- Sao không cầu xin tha mà lại than đối

- Sáng nay ta không ăn thấy đối than đối

Hắn tức giận không nói gì và cầm điện thoại chọn con số và gọi

- Này cậu Phong, ây cha nay cậu nhận nuôi 2 đứa bé đấy à, trông xinh đẹp và dễ thương mà còn lạnh lợi nữa chứ

Đầu máy bên kia tuy tức giận nhưng vẫn trầm ngâm nhẹ nhàng

- Này cậu làm gì tui nó tôi cảm cậu đừng tới con tôi đấy

- Phong tổng để tôi nuôi giúp cậu cho, có cô bé xinh đẹp lạnh lắm này dùng thuốc mê bịch miệng thế mà thoát được còn nói năng cộc lốc ây cha hàng hiếm này, đúng thứ tôi cần đã vậy cơ thể còn đẹp nữa chứ, căng tròn à nhe

Hắn vừa nói chuyện điện thoại vừa dùng tay vuốt nhẹ ngực, tôi phản ứng

- Này biến thái bộ tính hiếp dâm trẻ chưa phát triển à!

Bỗng đầu máy bên kia quát to

- Này tôi cảm cậu động đến Ngô Ngọc Yến Nguyệt đấy

Bỗng hắn cúp máy khoe miệng cười gian lộ rõ hàm răng trắng sáng

- Thì ra tên là Ngô Ngọc Yến Nguyệt tên đẹp đấy

- Đuôi à trên áo có tên tôi mà không thấy à

- -,-

Bỗng Võ Hạ Như mở mắt nhìn mọi thứ xung quanh thấy tôi bị trói liền hét to tôi cố gắng làm cho Võ Hạ Như bình tĩnh

- Này làm gì hét to vậy Võ Hạ Như tớ đang đối đấy

- Con bé này sao chỉ biết ăn với uống

Võ Hạ Như sợ hãi

- Ngô Ngọc Yến Nguyệt giờ phải làm sao

- Bây giờ chúng ta ngủ đi khi tới nơi ăn xong chúng ta tính tiếp

Hắn ta tức giận nheo mày

- Này Ngô Ngọc Yến Nguyệt nhóc chỉ biết ăn với ngủ thôi à -,-

- Ủ

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Rốt cuộc mày là ai ?

Chiếc xe đen sang trọng chạy đến nơi nhà hoang khá rộng theo như tôi quan sát thì đồ ai kìm được cái ngôi nhà này tên khó ưa ra lệnh cho đồng bọn

- Bọn bây trói 2 đứa đó lại đem vô trong đặt biệt khóa chặt nhỏ đang đói kia

Tôi chau mày với sự quan tâm cần mẫn của hắn -,-

Khi mọi thứ xong xuôi sẽ hắn lấy điện thoại ra gọi cho một đầu số, đường dây bên kia trả lời ngay lập tức

- Này Phong đây sao? mày có lo cho con mày không đây

Vẫn là cái vẻ thản nhiên của hắn được thể hiện

- Mày phải cho tao nghe giọng của con tao thì mới tin được chứ

Hắn ta bước lại gần tôi áp sát điện thoại vào tay tôi nói lớn với tôi

- Này đây là cơ hội duy nhất cho mày kêu cứu đây

Tôi đồng dạng thờ dãi

- Nếu rảnh thì đến cứu còn bận thì giải quyết công chuyện tí đi

Phong Thiên Kiệt quát lớn tiếng bên tai tôi

- Ngô Ngọc Yến Nguyệt con có biết đang trong hoàn cảnh nào không

Bỗng hắn ta cấp máy không cho tôi nói thêm với ông chú hắn ta nhìn tôi lộ vẻ cười

- Nhóc cũng thú vị thật không biết bản thân mình trong hoàn cảnh nào hay sao

Tôi cười khẩy giọng tôi toát ra chất lạnh băng đúng chất con gái của cha tôi

- Đối với tôi giết người là một hình thức xả stress đấy:))

Cả phòng trong sự im lặng không phát ra một âm thanh

Bỗng một tiếng vỗ tay phát ra

- Khá lắm nhóc con. Phong đúng là giỏi khi kiếm được nhà mì, nhưng trẻ con chỉ được cái nói chứ có được cái làm đâu

Tôi nhếch môi cười khẩy về khiếm tốn

- Nếu ông đủ bản lĩnh thì đưa tôi bất kì vũ khí tôi sẽ giết bất kì 1 người trong đây

- Con ranh này mày nghĩ tao ngu à thả mày ra để mày giết tao à

Tôi phá cười lên với câu nói hèn hạ của hắn

- Ông đây là xã hội đen ngang ngửa cả ông chú Phong đây là lại sợ một đứa con nít như tôi chĩa vũ khí vào ông à đúng là nực cười mà

Điều dĩ nhiên chắc chắn hắn đã bị đòn tâm lý của tôi, hắn lại cời trói cho tôi đưa tôi một khẩu súng và điều dĩ nhiên khẩu súng đã nạp đạn nhưng chưa được gạt đạn hắn nghĩ tôi đây trẻ con không biết sử dụng súng à, tổng cộng có 3 viên đạn trong khẩu súng tôi liền tháo để rút 2 viên đạn một cách thành thạo khiến cả căn phòng im bản đi và cả hắn chắc chắn cũng phải bất ngờ, tôi cầm súng dần tới một người xấu số nhất để bắn họ chĩa vào hắn ta! Vì sao tôi chọn ông ta vì hắn mạnh tay khi bắt Võ Hạ Như vào xe, tôi phải trả thù

- Này nhóc con dù ngươi dám bắn nhưng ngươi còn bé lắm sao bóp cò nổi đây

Cả hắn và bọn đàn em của hắn cười phá lên tôi nhếch môi lạnh lùng

"" Đừng ""

Từ tiếng cười vang khắp phòng bây giờ chuyển sang im lặng đi, tôi quay lại nhìn hắn ta với vẻ mặt đầy máu trên mặt, tôi cười lộ hàm răng trắng tinh với vẻ ác quỷ, hắn và cả mọi người đặc biệt là Võ Hạ Như đều lạnh tanh khuôn mặt

- Đúng lúc hôm nay tôi đang stress

Giọng nói lập bập của hắn với độ sợ hãi

- Mày rút cuộc là ai?

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Con thích hấn ?

Giữa không gian im lặng bầu không khí thật sự đầy căng thẳng lên lời sợ hãi. Yến Nguyệt khẽ như cảm nhận được sự sợ hãi của Võ Hạ Như. Đúng như cảm nhận sau khi phát súng vang lên tầm hai phút sau. Mắt Võ Hạ Như chợt ửng đỏ lên và chất lỏng trong suốt nhỏ giọt kéo dài trên hai gò má Võ Hạ Như, cô chợt khóc lớn. Phía lưng của Yến Nguyệt bỗng chốc có phần lạnh nhạt đi ánh mắt dần bị thâm u tối. Thỉnh giác cô đang cảm nhận được âm thanh khóc thét của Võ Hạ Như. Khóc ư? đã bao nay cô chưa bao giờ được khóc kể từ khi mẹ và ba cô mất, kể từ lúc đó khó có ai có thể làm cô khóc được, cái chết của gia đình cô cứ mờ mờ ảo ảo ngay cả cô cũng không hề biết nguyên nhân họ chết. Cả phòng đều im lặng chỉ nghe rõ tiếng khóc của Võ Hạ Như, tiếng khóc của sự sợ hãi. Đây có lẽ là thời cơ thích hợp nhất để bọn chúng bay vô bắt Yến Nguyệt nhưng bọn chúng không làm. Bởi vì sao? Chưa có sự mệnh lệnh của Luru Mã Nhượng kẻ bắt Yến Nguyệt và Võ Hạ Như

... RẦM...

Võ Hạ Như ngừng khóc, Yến Nguyệt tạm gác sự đau khổ qua một bên cả phòng quay về phía cửa chính. Là Phong Thiên Kiệt, hấn dẫn cả một binh đoàn vào trong này (-_-), trông mắt cô quay tròn về sự màu mè của hấn. Hấn nhìn xung quanh và nhìn cả phía cô, thế nào cũng đoán ra được chút gì đã diễn ra rồi, khóe môi hấn cong lên hai vai nhún về khinh thường

- Luru Mã Nhượng, đừng nhắm người rồi

Phong Thiên Kiệt vừa dứt lời bỗng tốc độ ánh sáng của Luru Mã Nhượng chạy về phía sau Yến Nguyệt, một tay thắt chặt vai cô tay còn lại hấn để dao sát gò má mịn hồng, hấn tỏ vẻ mãn nguyện như thợ săn bắt được con mồi

Phong Thiên Kiệt nắm chặt tay thành nắm đấm

- Đồ hèn! Luru Mã Nhượng

... Rọt...

Vết máu lành lành trên không dần nhỏ giọt xuống đất, vì dao kẻ sát nên cô phải đành chấp nhận bị thương để thoát thân, cô dùng chân tung đòn karate đá xoay người mạnh vào tay Luru Mã Nhượng làm con dao trên tay văng xa

- Này sao con lại hành động như vậy chứ.

Phong Thiên Kiệt quát lớn trong sự tức giận.

Yến Nguyệt hầu như không để ý tới lời Phong Thiên Kiệt mặc cho sự giận dữ của anh ta, cô nhanh tay nhặt súng dưới sàn vừa nãy cô giết tên kia liền gạt đạn một cách thành thạo(*) chĩa về phía Luru Mã Nhượng, góc cạnh và tay cầm của cô đã nhắm đúng vị trí để bắn, chỉ cần bóp cò là hấn trúng đạn ngay. Yến Nguyệt di chuyển súng 20cm

... Đùng..

Bỗng bóng đèn phía sau tan thành từng mảnh rớt rí rắc xuống sàn bỗng Phong Thiên Kiệt chạy tới ôm cô từ phía trước, chợt Yến Nguyệt tròn tròn mắt cảm nhận được cái gì đó gọi là tình thương hay là sự ấm áp. Ánh mắt khẽ run cảm nhận hơi ấm.

- Luru Mã Nhượng hãy thôi đi, chuyện tôi và cậu chúng ta tự giải quyết.

Chiếc xe MPV đen sang trọng loáng bóng bắt đầu lăn bánh, cả không khí xe đều im lặng đến mức sợ hãi. Chợt Phong Thiên Kiệt xoay mặt nhìn vết thương của Yến Nguyệt, hấn không nổi kim lòng

- Yến Nguyệt vết thương của con có sao không?

Môi cô khẽ cong thốt ra 2 lời nhỏ nhẹ đầy mệt mỏi

- Không sao

Phong Thiên Kiệt vẫn chưa hấn yên tâm mở lời

- Con có cần...

Yến Nguyệt cắt ngang sự quan tâm của Phong Thiên Kiệt

- Tôi không sao, vết này nhỏ rồi cũng sẽ mau lành, có chết đâu mà lo

Lời nói của Yến Nguyệt làm anh khó chịu đến bây giờ cô vẫn chưa chịu thanh toán cách xưng hô với anh

Về đến nhà cả hai Yến Nguyệt và Võ Hạ Như cùng một sự mệt mỏi lên đầu

- Yến Nguyệt, Võ Hạ Như những chuyện hôm nay cả đứa cố gắng quên đi

Yến Nguyệt trầm tư im lặng một hồi

- Nhớ chỉ những chuyện này

Phong Thiên Kiệt khẽ cười mỉm lộ ra vẻ đẹp

- Ngủ ngon

Yến Nguyệt không nói gì cùng Võ Hạ Như đi lên phòng. Không khí lúc này mới gọi là căng thẳng ngọt ngào. Võ Hạ Như khẽ lên tiếng nhỏ nhẹ

- Yến Nguyệt à! Hôm nay...

- Võ Hạ Như cậu nghe ông ta nói rồi đó, chuyện hôm nay quên đi, không quên được cũng phải ráng quên. Tối một cậu cũng mệt, đi ngủ thôi

Nửa đêm 2 giờ Yến Nguyệt không thể nào ngủ được trần trọc lăn qua lăn lại, cô bật dậy lấy chìa khóa tủ thao tác lặng lẽ mở tủ, cô lấy ra một khung hình có 4 người được đóng khung lỏng lẻo, giọng nhẹ khẽ run

- Ba à! Khi hân ôm con cái cảm giác đó là gì vậy? Con thích hân rồi sao?

Tại thư phòng. Anh cũng không tài nào ngủ được cứ nhắm mắt thì nhớ đến chuyện đã xảy ra. Suy nghĩ sâu lắng của anh bỗng đập tắt khi có tiếng gõ cửa nhẹ. Phong Thiên Kiệt không nói gì thì bỗng từ bên ngoài vô thức tự mở cửa, âm thanh nhỏ nhẹ vang lên trong căn phòng

- Tôi đã cố gắng điều tra về Yến nguyệt chỉ duy nhất một thông tin, cha mẹ em ấy từng là mafia

Căn phòng chốc lát im lặng, Phong Thiên Kiệt cuối cùng cũng chịu nặng miêng nói ra

- Không còn thông tin nào sao?

Trịnh Cúc Từ thờ dãi

- Khó lắm

Phong Thiên Kiệt bấu chặt tay vào thành bàn

- Rốt cuộc nó là ai? tại sao lại sử dụng súng thành thạo chứ

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Lưu Mã Nhượng

Buổi sáng tỉnh mơ, ánh mắt trời chiếu sáng ấm áp như sương ẩm cái se lạnh sáng sớm

Võ Hạ Như ngáp ngắn ngáp dài lại vỗ người Yến Nguyệt. Đôi mắt híp nhỏ

- Này cô Ngó dậy mau! Trễ rồi đó

Cả đêm qua, Yến Nguyệt khó mà ngủ được, cô bé chỉ chợp mắt được 1 tiếng nhưng lại vẫn tỉnh táo hơn cả Võ Hạ Như

Bước xuống lầu quay nhìn về phía nhà bếp, thấy bàn ăn rất sang trọng. Phong Thiên Kiệt đang ngồi đọc báo sáng, thức ăn trên đĩa còn chưa đặt lên hết bàn. Cả hai cùng lại bàn ăn ngồi chờ thức ăn dọn sẵn cùng lúc đó Trịnh Cúc Từ bước vào bàn thưởng thức với bữa ăn sáng

Phong Thiên Kiệt hạ tờ báo đang đọc dở dang, vừa ăn vừa chăm chú nhìn Yến Nguyệt khẽ suy nghĩ, ánh mắt anh chăm chú quan sát nhất cử nhất động của Yến Nguyệt. Cô cảm nhận được ánh mắt đó, cô lờm lờm nhìn mắt Anh thì bỗng trái tim cô đập mạnh lên khiến cô nhớ tới cảm giác Phong Thiên Kiệt ôm mình

Yến Nguyệt ăn xong đặt đĩa xuống lạnh lùng đứng dậy, nhanh chóng đưa lưng về phía bàn ăn bước đi

- Yến Nguyệt

Lời nói khiến cô khẽ dừng lại

- Để ta đưa con đi học
- Tôi không rảnh đợi, hãy nhanh đi

Chiếc xe Abarth có logo hình con bộ cạp được chấn bởi tấm màu đỏ và vàng rất ấn tượng và sang trọng, ánh nắng chiếu sáng làm bật lên vẻ thượng lưu. Chiếc xe dừng bánh tại trường khiến cho tất cả các phụ huynh và học sinh trầm trồ chú ý. Yến Nguyệt và Võ Hạ Như bước xuống xe

- Yến Nguyệt, Võ Hạ Như hai đứa học tốt

Võ Hạ Như nhanh nhẩu trả lời

- Ba Phong làm việc vui vẻ ạ

Phong Thiên Kiệt có chút hài lòng về Võ Hạ Như mắt anh nhìn đến Yến Nguyệt mong chờ một cái gì đó

- Ông làm việc thật tốt đấy

Phong Thiên Kiệt nghe được tròn tròn mắt. Trái tim anh đập mạnh dần. Cái gì? anh có nghe lộn không con bé chúc anh đi làm tốt, sóng lưng anh lạnh run đi. Anh hít sâu nấn nót 2 chữ

- Cảm ơn!

Cô tiếp nhận lời nói nhưng không trả lời xoay người đưa lưng về phía anh bước dần vào lớp. Trong giờ học khá buồn ngủ nên cô đã thiếp đi rất ngon lành.

Tận học vô cùng Võ Hạ Như đứng chờ ở cổng trường. Bỗng từ xa có một chiếc xe hơi láng bóng nổi bật, chạy đến trước mặt cô và dừng lại, cánh cửa chính dần mở ra. Một người đàn ông thanh lịch và cao khoảng chừng 1m90 bước ra với vẻ sang trọng anh ta mặc áo thun màu xanh rêu lộ ra hình xăm bông hoa và xương quai xanh đầy quyến rũ, quần anh mặc vài kaki lửng trông ra vẻ công tử, tóc anh mượt nhuộm trắng, ngoài ra anh chọn phụ kiện đơn giản đó là mắt kính ngố trông khá sành điệu. Anh ta tiến tới gần Yến Nguyệt nhếch môi khẽ cười lạnh lùng tỏa ra sức hút đẹp trai. Yến Nguyệt khóe môi giật giật cười phì ra

- Này Luru Mã Nhượng anh tính đến đây bắt cóc chúng tôi nữa sao?

Anh nheo mày lại cảm thấy tổn thương khi trong mắt con nít coi anh là kẻ bắt cóc. Anh vịn chặt vào xe tay bỏ vào túi quần

- Đâu phải đến đây vì lí do đó

Yến Nguyệt nghe được nhưng không quan tâm lí do anh đến đây cả hai nhìn nhau cả buổi chợt tiếng chuông điện thoại của Yến Nguyệt reo lên, cô cầm lên không hề nhìn số nhấn chọn để lên tai, cô không Alo! hay hỏi là ai chỉ im lặng

- Yến Nguyệt hôm nay ta bận các con tự bắt xe buýt về nhe và nhớ cẩn thận

Ngắn gọn 1 từ đơn giản nhưng đầy lạnh lùng

- Dạ

Võ Hạ Như có chút tò mò

- Ai vậy?

Yến Nguyệt khẽ thờ dài

- Ông Phong bạn kêu chúng ta tự bắt xe.

Võ Hạ Như lo lắng

- Vậy giờ ta làm sao

- Đi bắt xe buýt thôi

Có gì đó sai sai mấy đứa nó đứng nói chuyện không hề để ý tới và quan tâm tới Luru Mã Nhượng đang đứng đó chợt con gió lạnh thoát qua anh, khóe môi anh giật giật

- Này 2 đứa bộ không thấy ta sao?

Yến Nguyệt nhìn Luru Mã Nhượng hồi lâu

- Có chưa, anh còn sống chứ có chết đâu mà không thấy.

Luru Mã Nhượng thờ thẫn mặt ra

- Hay là để ta chờ 2 đứa

Yến Nguyệt lờm anh

- Có ý định bắt cóc không đó

Anh chợt dục mi đậm dùng lực la to

- Này ranh sao cứ nghĩ xấu về Lư Mã Nhượng ta hoài vậy chứ

Yến Nguyệt cười phì ra, cô đã phải cố gắng kìm nén chứ không thôi là đứng cười mãi lần đầu tiên cô cười một cách thoải mái như thế.

Trên xe không khí khá thoải mái, cô trầm ngâm nhìn ra cửa. Lư Mã Nhượng quay sang nhìn cô

- Yến Nguyệt tôi hỏi này tại sao lúc em nhắm tôi khoảng cách, cự li và cách cầm của em, chỉ cần bóp cò là em có thể giết tôi được sao em lại lệch sang bên bóng đèn?

Cô nhếch môi khẽ cười

- Vậy tại sao lúc anh kẻ dao sát tôi mà không giết tôi?

Anh khẽ cười, cô nói thêm

- Là tôi chưa muốn giết anh

Anh đột nhiên lạnh băng, lông mày khẽ giật nhẹ

- Đừng thế với tôi chứ

Yến Nguyệt mỉm cười sau đó lại trở về ánh mắt đắm chiêu suy nghĩ. Đối với Lư Mã Nhượng dù Yến Nguyệt có giỏi gấp mấy anh có thể giết bất cứ khi nào nhưng tại sao anh luôn tôn trọng cô, khiêm nhường mọi thứ cho cô. Bởi chính vì thế Yến Nguyệt xưng hô với anh một cách lễ phép, còn khi cô gặp được Phong Thiên Kiệt dù hắn ta có là người nuôi cô dù hắn ta có là người ngọt ngào với cô nhưng trong lòng cô mách bảo hắn không an toàn phải giữ khoảng cách.

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Em là ai ?

Về đến nhà, cả 2 cùng bước xuống xe cúi người tạm biệt

Tối đến Võ Hạ Như lọ mọ học bài, Yến Nguyệt thì chăm chú suy tư mãi một bức hình gia đình có 4 người đang tươi cười vui vẻ. Hôm nay căn nhà rộng này chỉ có 2 người thôi vì Phong Thiên Kiệt và Trịnh Cúc Từ đều đi công tác chưa về đêm nay là sự thanh bình của cả 2.

Yến Nguyệt chưa có thời gian đòi Phong Thiên Kiệt mua cho mình một cái laptop nên hôm nay thời cơ chín mùi cô chui xuống phòng Phong Thiên Kiệt mở máy laptop của anh. Khi mở lên cô tròn tròn mắt ra khẽ thở dài, trên màn hình ghi rõ "" nhập mật khẩu ""

- Giỡn hoài trời (-,-)

Không biết cô dùng thủ thuật nào trong phút chốc với vài thao tác đơn giản mật khẩu đã được gỡ. Cô nhanh chóng tìm vào trang web tìm kiếm thông tin "" Vụ án mất tích trùm xã hội đen Ngô Lư Độ "" và nhanh chóng màn hình hiển thị kết quả tìm kiếm

"" Ngô Lư Độ trùm mafia bị mất tích trong vụ tai nạn xe ""

"" Ngô Lư Độ bị bắt với án tử hình ""

"" Ngô Lư Độ bị kẻ thù tra tấn đến chết ""

"" Cái giá mà Ngô Lư Độ nhận được là cái chết ""

. . .

Tay cô từ thả lỏng chuyển sang thành nắm đấm, cô nghiến chặt răng, càng nhìn lâu màn hình chất lỏng tinh khiết từ từ nhỏ giọt xuống mặt bàn, cổ họng cô có chút nghẹn ngào, nước mắt cứ tuôn nhiều khiến cho cô phải thở bằng miệng. Bà cô luôn là một người tốt dù ông có sát hại biết bao nhiêu người vô tội đối với cô chỉ có ba là người đàn ông duy nhất mang lại cảm giác an toàn. Sự tức giận và đau khổ của cô đập tắt khi cửa phòng được mở ra.

Phong Thiên Kiệt bước vào thấy Yến Nguyệt đang sử dụng máy tính của mình điều anh không bắt ngờ là cô tự tiện sử dụng máy tính của anh mà anh thấy cô khóc. Anh không nổi kim lòng

- Yến Nguyệt có chuyện gì?

Cô vô thức dùng tay úp laptop lại bước chao đảo rồi đi

- Xin lỗi, hơi tự tiện

Cô bước thoáng đi nhanh như chớp. Anh xoay người lại nhìn bóng lưng cô dần biến mất đi. Anh bước lại gần laptop và mở lên, neho mảy lại, tay anh lướt xuống bàn làm việc chạm lên nước mắt, đôi mắt trầm ngâm suy nghĩ

- Rốt cuộc em là ai?

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: 3/10 tài sản

Sáng sau, cứ như mọi thường từ bữa ăn đến việc Phong Thiên Kiệt đọc báo sáng.

Vừa vào đến lớp thì bị 2 bên bao vây một làn nước lạnh tạt thẳng vào người Yến Nguyệt và Võ Hạ Như. Lệ Châu Hà cười phá lên.

- Cho chưa vì mày dám đồ thức ăn lên người tao

Yến Nguyệt chột ánh mắt lún sâu. Ánh mắt sắc sảo tròn tròn liếc Lệ Châu Hà. Cô bước lại từng bước, càng bước lại Lệ Châu Hà khẽ sợ bước lùi tự vệ. Chột Yến Nguyệt dùng lực mạnh cầm tay Lệ Châu Hà dứt mạnh về phía mình. Đôi môi nhỏ nhẹ nhưng đầy hù dọa bên tai Lệ Châu Hà.

- Mày cũng ngon lắm, chưa biết quá khứ về tao mà

Nói xong cô dùng lực xô mạnh Lệ Châu Hà khiến cho Lệ Châu Hà choáng váng té xuống. Lệ Châu Hà nghiêng răng

- Tao mà kêu ba mẹ lên thì mày có nước bị đuổi học

Yến Nguyệt đứng lặng nửa buổi khẽ cười

- Nếu mày muốn thì mày đem hết tài sản của ba mẹ mày đi đấu với tao nào

Thực hư thì dù có giàu hay triệu phú cỡ nào thì ba mẹ Lệ Châu Hà khó đấu lại với tài sản khổng lồ mà Yến Nguyệt đang có, cô chỉ đang giữ 3/10 tài sản của ba cô và 7 phần còn lại trợ lý Liên Kim Tử có trách nhiệm giữ lại sau này. Chưa nói kể cả 3 phần của Yến Nguyệt còn lớn gấp bội so với tỉ phú hoặc các cổ đông giàu có

Cô dặt tay Võ Hạ Như vào nhà vệ sinh thay đồ, Võ Hạ Như áp úp khẽ hỏi

- Yến Nguyệt lỡ như Lệ Châu Hà nông cuồng lấy tài sản của ba mẹ đấu với cậu thì sao?

Yến Nguyệt khẽ cười tươi

- Ngốc ạ! không sao đâu, cậu nghĩ mình là kẻ dễ thua lắm sao

----- Hết chương 13 -----

~~ Yến Nguyệt ngồi trên ghế sofa chóng cảm thờ dài một mõi

- Chị Hà Lam Thảo à bây giờ làm sao để cho Phong Thiên Kiệt chịu cho em ra nước ngoài đây?

Hà Lam Thảo nhìn lâu bật cười nhẹ

- Làm tình đêm nay đi

Bỗng mặt Yến Nguyệt đỏ như quả cà cô ôm chặt gò má bĩu môi

- Thôiiiiii

Tuy nói thôi nhưng cô lại cười một cách táo bạo

Tiếp theo: Yên Nguyệt sẽ làm cách nào để Phong Thiên Kiệt chấp nhận cho cô ấy đi nước ngoài và chuyện gì đã xảy ra với Võ Hạ Như trong khoảng thời gian Yên Nguyệt đi nước ngoài

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Từ nước ngoài về

Bắt đầu lên 16 tuổi, Yên Nguyệt xin ra nước ngoài du học nhưng lần này cô không cho Võ Hạ Như đi theo, cô chủ động xin đi một mình.

Đêm đó, trước ngày cô chuẩn bị đi, Yên Nguyệt ngâm mình trong bồn tắm với hương nước hoa cô yêu thích nhất, ngâm tắm 35 phút. Cô bước ra với thân hình trắng nõn, vì nhờ gen di truyền quyến rũ nên làn da không tì vết. Dĩ nhiên phụ nữ cái đỉnh điểm thúc dục của đàn ông là cặp ngực, cô có cặp ngực rất quyến rũ. Với bộ váy ngủ lộ ra bộ xương quai xanh và để lộ cặp đùi trắng mịn, thon gọn, thân hình khiến cho người khác mê hoặc. Cô tồn công như vậy để làm gì trong đêm nay? Cô đứng trước cửa phòng khẽ lên tiếng.

- Phong Thiên Kiệt, có rảnh không?

Giọng mệt mỏi trong phòng vang ra

- Yên Nguyệt vào đi, cửa không khóa

Chờ cô mở cửa nhẹ nhàng khiến cho Phong Thiên Kiệt không biết cô đã vào chưa, hiện tại không gian rất tối, không có chút ánh sáng. Bỗng nhiên giường anh lún xuống, anh có cảm giác có thứ gì đó đè lên anh, hương thơm lan tỏa khiến anh tăng lên sự ham muốn.

- Yên Nguyệt, con làm gì vậy?

- Xin lỗi, em không coi anh là cha

Môi cô dần chạm đến môi anh. Tay anh vô thức sờ từ bắp đùi trắng mịn đến vùng nhạy cảm, tay Yên Nguyệt ôm chặt hai gò má của anh, hôn say đắm. Anh lập tức dùng lực đè ngược lại cô, kẻ sát vành tai cô khẽ nhỏ.

- Anh cũng đâu muốn coi em là con anh!

Nhưng khi nói xong anh nhìn Yên Nguyệt hồi lâu, ngã người ra bên cạnh cô thờ dài khẽ nói

- 16 tuổi rồi mà cứ như thiếu nữ 20 có chuyện gì?

Cô ý thức xoay người ôm anh

- Cho em ra nước ngoài sống vài năm được không?

Lặng im hồi lâu

- Được

Đã 4 năm ra Mỹ sống. Yên Nguyệt giờ đây đã trở chính thích là một cô gái trưởng thành

Tại nhà Liên Kim Từ

Yên Nguyệt vừa bước vào nhà là nằm lên sofa một cách mệt mỏi, Liên Kim Từ vô bếp pha một tách trà nóng

- Mệt?

Yên Nguyệt thờ dài mệt mỏi. Cô ngồi trên máy bay suốt 6 tiếng bay từ đây qua kia, từ kia qua nọ để gặp đối tác, lưng cô như bị bào mòn

- Dạ! mệt lắm

Liên Kim Từ mỉm cười toát ra vẻ đẹp trai, anh xoa đầu cô khẽ nhẹ nhàng

- Em nghỉ ngơi đi, thấy khỏe thì nói, anh đưa em về

- Dạ! anh cũng nghỉ ngơi đi ạ

Tối đến

Hà Lam Thảo đi làm về thấy Yến Nguyệt ngủ tại sofa, cô thở dài

- Bây giờ lạnh thế mà ngủ ngoài này

Nói xong Hà Lam Thảo đi lấy chăn đắp cho Yến Nguyệt. Hà Lam Thảo soạn hồ sơ, cô chăm chỉ làm việc miệt mài cho đến khi Yến Nguyệt tỉnh dậy

- Máy giờ rồi ả?

Hà Lam Thảo bận rộn vừa làm vừa trả lời

- 11 giờ

Yến Nguyệt chép môi

- Võ Hạ Như nay sao rồi chị?

Câu hỏi khiến cho Hà Lam Thảo phải dừng lại, cô ngả người ra sofa

- Võ Hạ Như không được bình thường

- Bị bệnh sao?

Hà Lam Thảo ngập ngừng

- Trịnh Cúc Từ là người chị biết rõ nhất. Thứ cô ta muốn thì phải có cho bằng được

Yến Nguyệt không nói gì vẫn đợi câu tiếp theo của Hà Lam Thảo

- Kể cả việc bỏ sự trong trắng đổi lấy cái cô ta muốn, Võ Hạ Như chị chắc chắn cô bé đó đã học theo à ta

Yến Nguyệt nuốt nước bọt, không dám tin những việc Hà Lam Thảo kể

Hà Lam Thảo nhìn Yến Nguyệt, môi cô nhếch lên

- Chị hỏi này, lần trước chị dặn em làm tình với Phong Thiên Kiệt hần có làm gì em không

Yến Nguyệt tựa người vào sofa

- Hần chỉ hôn em

- Là hần coi trọng em nên không làm gì em, chứ kẻ khác thì có lẽ hần cho đứa đó không còn trinh trắng. Mà không chừng bây giờ Võ Hạ Như và hần đang làm tình đấy

Yến Nguyệt trầm lặng dần

- Thôi em về nhe

Hà Lam Thảo ra tiễn Yến Nguyệt

Chiếc xe sang trọng của Liên Kim Từ dừng tại trước khu biệt thự

- Anh về cẩn thận

Liên Kim Từ không nói gì mỉm cười gật đầu. Yến Nguyệt xoay người lại, thờ dài!

Cô bước vào phòng, sắp xếp đồ đạc vào tủ bỗng chợt câu nói của Hà Lam Thảo hiện lên

- Mà không chừng bây giờ Võ Hạ Như và hần đang làm tình đấy

Câu nói đó làm cô đắn đo, cô bật dậy ra khỏi phòng. Hai người họ có thực sự như chị Hà Lam Thảo nói không? Không phải đâu Võ Hạ Như không phải người như thế được. Cô run tay nắm chặt tay cầm, nửa muốn mở, nửa không muốn

- Á.....á á á.....á á á á...

Tiếng la từ trong phòng Phong Thiên Kiệt khiến cô phải mở hé ra, cô đưa mắt nhìn vào. Mắt cô tròn tròn, mồ hôi bắt đầu xuất hiện. Bên trong phòng Phong Thiên Kiệt vang ra một lời nói của một cô gái chứa đầy ấu dâm

- A..aaa Phong Thiên Kiệt ummm mạnh chút nữa

Cả 2 cơ thể sát gần nhau đu đẩy một cách mạnh bạo

Thấy cảnh da thịt thể cô lập tức đóng cửa lại chạy về phòng, cô không ngừng hoảng hồn

- Võ Hạ Như rút cuộc tại sao lại làm tình với Phong Thiên Kiệt

Sáng sau, Yến Nguyệt bật dậy 2 tay thoa 2 bên thái dương, cô không ngừng đau đầu. Ngược nhìn lên thấy Võ Hạ Như đang ăn mặc một cách hờ hang khiến cho Yến Nguyệt phải chau mày

- Cậu đi đâu với bộ dạng đó?

Võ Hạ Như xoay người nhìn Yến Nguyệt, Võ Hạ Như bây giờ lớn ra trong xinh đẹp hẳn và đặc biệt không còn ngây ngô như trước

- Tôi đi đâu thì mặc xác tôi, liên quan gì đến cô, về sau đừng xía vào chuyện của tôi

Võ Hạ Như ra tới cửa bị Yến Nguyệt nắm tay lại

- Này cậu sao vậy?

Võ Hạ Như giật mạnh ra

- Tránh xa tôi ra đồ rác rưởi

Yến Nguyệt không ngừng bàn hoàn

- Ý cậu là sao? Võ Hạ Như cậu sao thế

Võ Hạ Như xô mạnh Yến Nguyệt, nhưng vì Yến Nguyệt đã 20 tuổi, sống bên Mỹ cô học tập ngành quân sự, với lực đẩy yếu của Võ Hạ Như chỉ khiến cho Yến Nguyệt lùi bước

- Biến đi! từ nay tôi không coi cô là bạn nữa, đừng tỏ ra quen biết với tôi

Nói xong Võ Hạ Như đi ra đóng cửa mạnh lại. Yến Nguyệt không khỏi tức giận bàn tay chuyển sang nắm đấm, cơn tức giận không thể kìm được cô đấm mạnh vào gương, máu đỏ rỉ ra nhỏ giọt xuống đất, gương nứt dần. Đứa bạn cô thân nhất bây giờ bỏ cô, cô hận Võ Hạ Như, hận cả xương tủy. Cô nhất định phải kiếm cho bằng được kẻ đã khiến cho Võ Hạ Như ra như thế, cả 2 người đó cô phải khiến cho họ đau khổ tận cùng vì dám chơi đùa cô.

----- Hết Chương 14 -----

~~ Yến Nguyệt tại nhà họ Lê

- Này Lê Châu Hà những năm mình ra nước ngoài đã có chuyện gì với Võ Hạ Như

Lê Châu Hà đang uống cafe câu nói của Yến Nguyệt khiến cô phải ho sặc

- Này này này uống từ từ thôi

Lê Châu Hà không ngừng ho

- Cậu bây giờ vẫn còn quan tâm đến cô ta à

Yến Nguyệt thờ dài

- Không! mình không quan tâm, mình chỉ muốn biết ai là nguyên nhân gây ra chuyện này, mình nhất định không tha cho kẻ đó và Võ Hạ Như

Lê Châu Hà chéo chân

- Chuyện này chị Hà Lam Thảo rành hơn

Tiếp theo:

Lê Châu Hà mời Yến Nguyệt, Phong Thiên Kiệt và Võ Hạ Như đi dự tiệc do ba mẹ cô tổ chức, cùng nghe Lê Châu Hà giới thiệu về ba và mẹ của Ngô Ngọc Yến Nguyệt tại một quán cafe nhé

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Kinh tởm

Tại quán cafe sang trọng nhưng đầy sự yên tĩnh, bình dị. Đối với Yến Nguyệt có lẽ quán cafe này, công viên, sở thú là nơi khiến cô thư giãn nhất. Cô uống một ngụm cafe, nhâm nhi thưởng thức sự ngọt thanh lịm của kem hòa tan cái đắng, cô thở ra cứ như mọi phiền toái được đi ra theo hơi thở. Yên tĩnh không lâu bỗng chợt trước mặt cô xuất hiện một cô gái trẻ trạc 20 tuổi với bộ dạng toàn đen, Yến Nguyệt giật mình

- Ôi hết hồn! gì đây? -,-

Người con gái nheo mày bấu môi

- Ấy ~~~ cậu làm gì phản ứng ghê vậy

Yến Nguyệt nheo mắt lại

- Lệ Châu Hà cậu ăn mặt toàn thân đen thế kia thì làm sao mà không phản ứng

Lệ Châu Hà vô thức lấy cafe của Yến Nguyệt đang uống dở đang thở phào

- Gia đình mình tổ chức sự kiện trang sức, mẹ mình đề cử mình làm người mẫu nên tới phải dưỡng đẹp

Yến Nguyệt thờ dài

- Mà nè Yến Nguyệt sự kiện đó tớ có mời gia đình cậu đấy

Yến Nguyệt nheo mày cảm thấy gánh nặng, cô phải đi dự, cô phải chạm mặt Võ Hạ Như

- Cảm ơn cậu tớ nhất định sẽ đi

Lệ Châu Hà nhướn người lại

- Nay sự kiện này khá lớn nên tớ mời nhiều gia đình gia giáo nên có nhiều anh đẹp trai lắm nhớ phải đẹp đấy nhe

Yến Nguyệt nghe xong cười nhẹ, chợt cô hỏi câu không nên hỏi

- Chuyện gì đã xảy ra với Võ Hạ Như

Lệ Châu Hà ngậm môi dưới vẻ lúng túng im lặng vài phút

- Theo tớ biết thì Võ Hạ Như chỉ là đang cạnh tranh với cậu nên cậu ấy đã học hỏi mọi thứ do chị Trịnh Cúc Từ dạy

Yến Nguyệt vẻ mặt khó chịu

- Trịnh Cúc Từ? lại là á ta?

Lệ Châu Hà khá hiểu rõ bầu không khí đang diễn ra

- Hay là tớ hủy lời mời với Võ Hạ Như và Trịnh Cúc Từ?

Yến Nguyệt nhếch môi

- Không đâu mời họ càng tốt mà, tớ muốn thấy rõ họ như thế nào!

- Nếu cậu muốn biết rõ hơn thì hãy hỏi chị Hà Lam Thảo có lẽ chị ấy rành hơn tớ đấy

Yến Nguyệt khẽ suy nghĩ

- Cảm ơn cậu nhiều lắm

Tại nhà Liên Kim Từ

Đêm nay cô không muốn về nhà nên ở nhà anh Liên Kim Từ, đêm nay anh đi công tác không về, Hà Lam Thảo đêm nay rảnh rỗi nên coi tivi

- Chị, chị sao mỗi lần em qua là anh Liên Kim Từ đi công tác vậy có khi nào đi với gái nào không

Hà Lam Thảo đờ mặt

- Liên Kim Từ không dám đâu em

Lời nói đầy độc khí của Hà Lam Thảo khiến cho Yến Nguyệt khẽ nuốt nước bọt

- Ahaha em chỉ hồi giỡn thôi hơ hơ -,-

Hà Lam Thảo nhìn Yến Nguyệt nhẹ giọng

- Yến Nguyệt em có muốn biết về Võ Hạ Như trong những ngày em vắng mặt không?

Nghe xong Yến Nguyệt có chút ngáp ngừng

- Chị nói đi

Hà Lam Thảo nhìn hồi lâu

- Con bé sáng đơn giản đi học, tối ra hộp đêm làm việc đến sáng mai, được biết nó hay rượu bia, thuốc lá chuốc vào người

Yến Nguyệt nheo mày, từ xưa tới nay cô cực kì ghét loại ghét uống bia rượu, tập hút thuốc. Quả nhiên! sự thay đổi 360 độ của Võ Hạ Như khiến cho Yến Nguyệt cực kì kinh tởm

----- Hết chương 15 -----

~~ Tại phòng khách nhà Phong Thiên Kiệt trông khá ngột ngạt

Phong Thiên Kiệt nhẹ giọng

- Yến Nguyệt có cách nào giúp Võ Hạ Như không?

Yến Nguyệt cười khẩy

- Tại sao tôi phải giúp cô ta chứ?

Đã có chuyện gì xảy ra với Võ Hạ Như, liệu Yến Nguyệt có nể tình bạn bè thân mấy năm cô có giúp Võ Hạ Như vượt qua khó khăn này không?

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Bạn thân - kẻ thù

Một buổi sáng trong lành, Yến Nguyệt thức giấc để tránh làm phiền đến Hà Lam Thảo, cô tự bản thân xuống gian bếp trọng đại tự làm đồ ăn, thức ăn chỉ đơn thuần là bánh mì ốp la và những rau luộc bổ dưỡng. Cô tự bắt xe về nhà, vừa về thì đứng trước cổng đầu óc cô như quay vòng nghĩ đến việc phải chạm mặt với Võ Hạ Như khiến cô cảm thấy buồn nôn. Đến khi vào trong nhà không khí thật ngột ngạt. Phong Thiên Kiệt, Trịnh Cúc Từ, Võ Hạ Như đều có mặt đầy đủ ở phòng khách, cả 3 người hình như cùng bàn chuyện gì đó cho đến khi Yến Nguyệt vào thì mọi người đổ dồn ánh mắt vào Yến Nguyệt. Cô không quan tâm họ đang nói chuyện gì, không quan tâm tại sao lại nhìn cô như thế và cứ thế một mạch đi thẳng tới cầu thang nhưng được nửa bước Phong Thiên Kiệt uy giọng

- Yến Nguyệt vào ngồi

Bây giờ không phải là giọng điệu cha con mà là giọng điệu ra lệnh cho đồng nghiệp vậy

Yến Nguyệt cũng đành chịu vào ngồi tựa người vào sofa về một mồi, mọi người không định tra khảo đêm qua cô đi đâu chứ?

- Tôi mệt! nói nhanh

Trịnh Cúc Từ lên tiếng

- Võ Hạ Như sơ xuất đi giao hàng bị cảnh sát bắt nhưng vì nể tình Phong Thiên Kiệt họ thả Võ Hạ Như 24 tiếng để giải thích sự việc. Phong Thiên Kiệt hiện giờ tài chính cổ đông đang tăng không thể nhúng tay vào chuyện này được

Yến Nguyệt nghe xong có chút bất ngờ, ánh mắt cô nhìn đến Võ Hạ Như, cô ta đang ngồi khóc thảm thương

- Yến Nguyệt em có cách nào giúp Võ Hạ Như không?

Võ Hạ Như nghe xong ngẩng mặt lên nhìn về phía Yến Nguyệt quát to

- Yến Nguyệt cô biến đi! có chết tôi cũng không cần sự giúp đỡ rác rưởi của cô đâu

Phong Thiên Kiệt và Trịnh Cúc Từ đổ dồn ánh mắt về Võ Hạ Như chỉ riêng Yến Nguyệt cuối mặt ánh mắt đầy u tối đôi môi khẽ cười. Được vài giây sau chợt Yến Nguyệt đứng lên

- Cô nghĩ cô sạch lắm sao, cô chỉ là ác quỷ đội lốt thiên thần thôi

Nói xong Yến Nguyệt rời đi lên phòng. Vì quá mệt mỏi cô nằm bật xuống giường, chợt mắt chỉ tầm 3 phút cô cầm điện thoại lên gọi một dãy số

- Anh Liên Kim Từ giúp em giải quyết chuyện Võ Hạ Như ổn thỏa giúp em nha. Cảm ơn anh

Cô cấp máy. Thờ dài một hồi, vẻ u sầu của cô càng hiện rõ. Tại sao cô lại giúp Võ Hạ Như chứ? Đơn giản vì cô rất quý mến Võ Hạ Như, cô có thể sống chết với kẻ nào đã đụng tới Võ Hạ Như nhưng giờ đây đã không còn là bạn mà cô quý mến nữa.

Chợt cô nhớ tới lời mời của Lê Châu Hà vào ngày 25. Cô đột nhiên bật dậy nhìn vào lịch thì hôm nay là ngày 20

- Ôi không! mai là 21 là 21 xem nữa quên mất rồi

Ngày 21 chính là ngày trọng đại nhất trong đời của cô, xem chút nữa là quên mất

Rốt cuộc ngày 21 là ngày gì?

----- Hết Chương 16 -----

~~ Tại nhà Lê Châu Hà

- Đêm nay làm gì để qua ngày 21 đây

Lê Châu Hà cảm áo ngực của Yến Nguyệt đang sắp xếp vào tủ quần áo vào mặt Yến Nguyệt

- Ngày 21 là ngày gì mà cậu cứ nói hoài thế

Yến Nguyệt dùng áo ngực lúc này bị chọi liền cầm lên quần lại Lê Châu Hà

- Hahaha bí mật

Lê Châu Hà giận mặt bay tới Yến Nguyệt

- Ngày Yến Nguyệt cậu chết chắc rồi

--- Đóng màn ---

Ngày 21 là ngày gì thế? cùng đón xem đó là ngày gì quan trọng với Yến Nguyệt nhé

Nào ai tò mò hãy đoán xem ngày 21 là ngày gì nào???

Tiếp theo Chương 17 Ngày 21 Quang Trọng

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Ngày 21

Kim đồng hồ ung dung chạy đến 15 giờ. Yến Nguyệt tại căn phòng, cô mở điện thoại gọi đến một đầu số và khẽ thờ dài một hồi

- Lê Châu Hà, đêm nay tớ ở nhà cậu được không?

Lê Châu Hà nhanh nhẩu trả lời

- Chừng nào cậu qua? để biết mình ra đó đợi

Yến Nguyệt khẽ xoay đầu nhìn đồng hồ, im lặng vài giây

- 16 giờ tớ qua

Nói xong cô bật dậy đi tắm lẳng lẳng vài phút sau cô bước ra với tâm trạng tươi tỉnh hơn

Đồng hồ đã chỉ tới 16 giờ

Chiếc Taxi dừng trước cổng biệt thự lộng lẫy và đầy sự uy nghiêm. Yến Nguyệt nhẹ nhàng bước xuống xe, phía trước cô có Lê Châu Hà đang đứng đợi

- Này đúng hẹn giữ

Yến Nguyệt mỉm cười

- Này cho tớ mượn tiền trả taxi đi

Mắt trái Lê Châu Hà bỗng nhiên giật mạnh, cô lấy tiền trong túi đưa cho Yến Nguyệt

- Nhớ trả đây

Yến Nguyệt vỗ vai Võ Hạ Như và quay đi trả tiền cho tài xế. Cô đứng cùng Lê Châu Hà đứng hít thở trong lành, cả hai cùng nhắm mắt tận hưởng không khí trong lành

- Này Yến Nguyệt nhớ trả tiền nha

Cả hai vẫn còn nhắm mắt, Yến Nguyệt nhẹ nhàng hơi thở

- Tiền gì?

Lê Châu Hà mở mắt, hơi thở của cô không còn được trong lành, cô liền quay qua nhìn Yến Nguyệt hồi lâu, đôi mắt khẽ híp nhỏ

- Vào thôi, đứng đó trúng gió rồi mượn tiền tớ à

Tại sảnh nhà

Tại phòng khách có ba Lê Châu Hà đang đánh lách tách văn bản. Hành động chợt dừng lại khi Lê Châu Hà ho nhẹ

- Ba à! đây là bạn con nó sẽ ngủ qua đêm

Ông ngược lên nhìn Yến Nguyệt với vẻ mặt phúc hậu, ngược nhìn hồi lâu ông chợt tròn to mắt, ông bỗng nhiên đứng bật dậy quỵ xuống dưới chân Yến Nguyệt

- Chị hai, là chị hai, chị vẫn còn sống sao?

Cô khẽ nhủ mày, thực lùi lại. Lê Châu Hà vô thức đỡ ba cô dậy

- Gì thế ba đây là bạn con mà?

Ông chợt ngộ nhận ra rằng mình bị ảo giác

- Ta là Lê Cao Doãn xin lỗi vì hành động khó coi này

Yến Nguyệt không nói gì chỉ biết cúi người chào. Nghe được tiếng ồn mẹ của Lê Châu Hà bước ra đi lại Lê Cao Doãn

- Chuyện gì thế?

Bà quay sang nhìn Yến Nguyệt chợt khuôn mặt tái xanh

- Chị, chị Châu Yến Tinh Vương, chị còn...

Ông Lê Cao Doãn lập tức cắt ngay lời nói

- Bà à con bé này là bạn của Lê Châu Hà. Hai đứa nghỉ ngơi đi

Yến Nguyệt khẽ nhủ mày một cách đáng sợ

- Yến Nguyệt lên phòng nào?

Yến Nguyệt chấp chùng

- À nhà vệ sinh ở đâu?

Tại nhà vệ sinh

Cô liền mở điện thoại gọi cho Liên Kim Tử

- Anh Liên Kim Tử tại sao gia đình Lê Châu Hà biết mẹ em?

15 phút đã trôi qua, cô đứng đứng bước ra đi vào phòng Lê Châu Hà

- À mà mai là ngày 20 đấy, đó là ngày trọng đại cậu đi với mình không?

Lê Châu Hà nghiêng mặt

- Ngày gì mà quan trọng? sinh nhật sao?

Yến Nguyệt khẽ cười

- Bí mật

Sáng ngày 21, có lẽ vì là ngày quan trọng với Yến Nguyệt nên thời tiết có vẻ rất ôn hòa dễ chịu. Cả đêm qua cả hai mở tiệc trong phòng, cả 2 quây hết sức nên giờ đến khi thức dậy thì cơ thể như nát vụn

- Lê Châu Hà. Nào đi thôi

Lê Châu Hà vừa đi vừa mệt mỏi

- Rốt cuộc là ngày gì chứ?

Tại sân bay quốc tế thủ đô Bắc Kinh

Chiếc taxi nhanh chóng dừng lại, Yến Nguyệt và Lê Châu Hà lại tới chỗ Liên Kim Tử và Hà Lam Thảo

- Em có tới trễ không?

Hà Lam Thảo mỉm cười

- 5 phút nữa là em ấy ra

Thế là cả 4 người cùng chờ tại sân bay. Lòng Yến Nguyệt không ngừng bồi hồi

XIN THÔNG BÁO MÁY BAY TỪ LONDON ĐẾN BẮC KINH ĐÃ TỚI NƠI, XIN MỜI NGƯỜI THÂN TRẬT TỰ ĐÓN NGƯỜI NHÀ

Tiếng thông báo của cô gái làm cho tim Yến Nguyệt co thắt đi, ánh mắt cô hướng chờ một người, người đó là ai. Hà Lam Thảo vỗ vai Yến Nguyệt

- Em ấy đến kìa

Phía xa cô là một chàng trẻ trông cao và đẹp, cậu ấy mặt áo len trông rất dễ thương. Yến Nguyệt la to đưa tay lên

- Ngô Tình Nam Vũ, ở đây này

Ngô Tình Nam Vũ xoay người và chạy lại Yến Nguyệt thật nhanh

- Chị ơi!

Cả hai ôm nhau thắm thiết. Yến Nguyệt không kiềm được lòng chất lỏng trong suốt tuôn ra nhỏ giọt trên áo Nam Vũ, mũi cô ửng đỏ có lẽ cô không thể thở nổi liền thở mạnh từ miệng ra không khí

- Chị hai em nhớ chị lắm, từ nay em được ở bên chị đúng không?

Nam Vũ càng nói nước mắt Yến Nguyệt càng tuôn ra

- Không đâu, em không đi đâu nữa đâu, bây giờ chị sẽ ở cạnh em bù đắp những gì em mất mát

Giọt nước mắt không ngừng tuôn rơi vì sao cô lại khóc như thế.

Vào lúc Nam Vũ được sinh ra lúc đó Yến Nguyệt đã hơn 2 tuổi nhưng vì một lí do ba mẹ cô đành phải đưa qua Anh để sống, cô không được thấy nụ cười của Nam Vũ, cô không thể thấy sự lớn lên của Nam Vũ và cô không được bảo vệ Nam Vũ đơn giản vì Nam Vũ mãi mãi là một đứa trẻ có thể gọi là thiếu năng chính vì thế để tìm cách chữa khỏi cho Nam Vũ nên ông Ngô Lưu Độ đã cho Nam Vũ sang Anh học tập

----- Hết chương 17 -----

~~~

- Này này cậu tính để Nam Vũ ở đâu?

Yến Nguyệt khẽ thở dài

- Chắc tớ phải xin Phong Thiên Kiệt quá

Nam Vũ chạy lại ngồi xõm xuống bây giờ anh 18 tuổi nhưng cứ trông như một đứa trẻ vô thức. Càng nhìn những hành động của Nam Vũ thì Yến Nguyệt luôn buồn phiền

- Chị ơi, em ở đâu cũng được ạ, miễn là có chị được rồi

Hàng mi cô có chút ướt

- Nam Vũ ngoan lắm

Thì ra ngày quan trọng của Yến Nguyệt là ngày đón cậu em trai của mình về, để biết thêm về những năm Nam Vũ sống ở Anh thì cùng đón đọc chương mới nhé. Hãy theo dõi xem Võ Hạ Như sẽ phản ứng như thế nào khi thấy Nam Vũ lại ở nhé

Tiếp theo Chương 18 Ngô Tình Nam Vũ

Lưu ý hình ảnh đầu nội dung trên miêu tả tâm trạng nhân vật chính

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Ngô Tình Nam Vũ

Tại nhà Phong Thiên Kiệt

- Ai đây?

Giọng Phong Thiên Kiệt trầm nhẹ, Yến Nguyệt khẽ cười

- Đây là em trai của em, anh có thể cho nó ở đây được không?

Nam Vũ vô thức cúi chào với vẻ sợ hãi

- Em chào anh! anh cho em ở đây cùng chị hai với em đi em hứa sẽ ngoan ngoãn không quậy phá đâu ạ

Phong Thiên Kiệt nheo mày đứng suy nghĩ một hồi lâu

- Được

Tối đến, tại phòng chỉ có 2 người cùng soạn đồ, Nam Vũ rất ân cần và chăm chỉ

- Chị ơi! nhà này có mấy người ạ?

Yến Nguyệt khẽ im lặng một hồi lâu

- Nếu tính luôn cả chị và em thì 5 người

Nam Vũ vui vẻ trả lời

- Em muốn gặp họ để làm quen với họ quá

Yến Nguyệt lập tức nói ngay với ánh mắt đầy căng thẳng

- Không được, ngoài Phong Thiên Kiệt ra thì 2 người còn lại em không nên tiếp xúc nhiều. Kể cả Phong Thiên Kiệt em đừng quá thân mật với hắn

Nam Vũ có chút buồn nhưng anh vẫn giữ lễ phép

- Dạ em biết rồi ạ

Bỗng cửa phòng mở. Một giọng nói chói tai vang to

- Này, mày lôi cái thứ rác vào đây làm gì? một mình mày chưa đủ làm dơ nhà à

Nam Vũ đứng lên, cúi chào lịch sự

- Em chào chị ạ, em tên là Ngô Tình Nam Vũ

Nam Vũ vẫn chưa biết nhận thức hoàn cảnh, cậu không hề biết đâu là người tốt đâu là người xấu

Đương nhiên kẻ nói chối tai đó không ai khác chính là Võ Hạ Như, khi Nam Vũ đứng chào thì cô hành động như kẻ thiếu học, Võ Hạ Như dùng chân đá vào những bộ đồ mà công sức Nam Vũ xếp nãy giờ

Tại sao Yến Nguyệt lại ngồi im như thế? đương nhiên là cô ấy sẽ không để yên cho Võ Hạ Như, vì không muốn Nam Vũ sợ hãi nên cô đành nhìn

Võ Hạ Như quát to

- Biến nhanh đi

Giới hạn chịu đựng của Yến Nguyệt rất kém, cô đứng lên với vẻ bình thản từng bước lại gần Võ Hạ Như

- Cô muốn tôi đóng vai ác chứ gì?

Võ Hạ Như can đảm nói khê

- Đầu diễn cho tôi xem nào

Tay Yến Nguyệt dần chạm đến cổ của Võ Hạ Như, chớp nhoáng cổ của Võ Hạ Như nằm gọn trong bàn tay trái của Yến Nguyệt, dẫn tay trái của Yến Nguyệt bóp mạnh, Võ Hạ Như phản xạ cầm tay Yến Nguyệt bỏ xuống nhưng cô làm không được sức cô yếu so với Yến Nguyệt

- Cảnh cáo cô đấy, dám đụng đến em trai tôi thì cô chỉ có lối chết

Võ Hạ Như vừa đau vừa nói

- Cô dám sao

Yến Nguyệt nhếch môi cười khẩy

- Không có chuyện gì là tôi không dám, kể cả giết cô

Võ Hạ Như có chút sợ hãi liền đẩy mạnh Yến Nguyệt một mạch đi ra khỏi phòng. Nam Vũ không khỏi ngơ ngời

- Chị ơi!....

- Nam Vũ đừng có mà thân mật với cô ta đó kể cả Phong Thiên Kiệt và một người nữa là Trịnh Cúc Từ em nhớ chưa

Nam Vũ có chút dập dềnh

- Nhưng tại sao vậy chị?

Yến Nguyệt xoa đầu về nâng niu Nam Vũ

- Họ đều là người xấu

Tại nhà Lê Châu Hà

Nam Vũ lóe sang mắt về ngõ ngang

- Nhà ai vậy chị?

Yến Nguyệt mỉm cười vô tư

- Nhà bạn chị

Nam Vũ tính nghịch vui vẻ đùa nghịch với anh vệ sĩ đứng trước cửa, trông anh vệ sĩ khá nghiêm túc dù Nam Vũ có quậy phá anh như thế nào thì anh vẫn luôn nghiêm chỉnh. Nam Vũ vui vẻ đùa giỡn

- Chú ơi, cháu phá chú sao chú đứng im vậy?

Một hồi lâu anh vệ sĩ cuối cùng cũng chịu thua Nam Vũ và trả lời

- Này cậu, tôi lớn hơn cậu có 3 tuổi thôi đấy

Nam Vũ ngưng hành động chọc phá anh vệ sĩ, cúi thấp người

- Em xin lỗi em không biết

Lệ Châu Hà và Yến Nguyệt cười phá lên

- Này Yến Nguyệt em cậu lúc nào cũng trẻ thơ thế sao?

Yến Nguyệt từ cười nhanh chóng chuyển sang vẻ lo lắng u buồn

- Đúng vậy

- Theo như mình biết thì em cậu đó có vẻ...

Lệ Châu Hà có hơi ngập ngừng. Yến Nguyệt cũng một phần nào hiểu cô đang định nói gì

- Đúng vậy, bên đó em mình không sống sung sướng như mình nghĩ, mình tưởng nó sẽ mạnh mẽ nhờ ra thì lại yếu đuối rụt rè. Luôn bị các bạn ăn hiếp và sai khiến, nó chỉ nghe và làm theo như một đứa ngốc

Lệ Châu Hà đặt tay lên vai Yến Nguyệt an ủi

- Vậy cậu tính làm gì với bọn họ

Yến Nguyệt thờ dãi

- Mình sử lý hết bọn họ rồi

Bỗng nhiên không khí lạnh dần đi, lạnh đến mức nổi cả da gà

- Nam Vũ à hạ máy lạnh xuống đi

À ra Nam Vũ tinh ranh phá máy lạnh -,-

----- Hết Chương 18 -----

Chátttttt

Nam Vũ ôm mặt rung rung

- Chị ơi

Giọng nói đầy hung bạo lớn tiếng

- Tao không phải chị mày, từ ngày mày vào cái ngôi nhà này là tao đã thấy chướng mắt rồi

Từ xa tiếng vang lên

- Này Võ Hạ Như

Võ Hạ Như đã đánh Nam Vũ để xem Yến Nguyệt sẽ làm gì mọi người đón xem chương sau

~ Lê vì lo thi tuyển sinh nên đã bỏ bê truyện thành thật xin lỗi các bạn

Các bạn có thể góp ý nội dung mà các bạn muốn nhé

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Dự tiệc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sáng ngày 25 đây có lẽ là ngày quan trọng nhất của gia đình Lê Châu Hà dĩ nhiên tất cả các danh nhân giàu có hoặc nổi tiếng sẽ có mặt đầy đủ.

Tại nhà Phong Thiên Kiệt

Nam Vũ đang say sưa tô màu của bức tranh, Yến Nguyệt lặng lẽ tìm kiếm quần áo từ tủ đồ tầm vài phút cô khẽ thở dài. Hành động của cô không khỏi làm Nam Vũ thắc mắc

- Chị sao vậy?

Yến Nguyệt nhìn Nam Vũ hồi lâu, cười mỉm trả lời

- Tối nay đi dự tiệc của Lê Châu Hà chị không biết mặc trang phục gì

Nam Vũ chột trợn tròn mắt về năng nịu hỏi Yến Nguyệt

- Em có được đi không vậy chị

Yến Nguyệt vui vẻ tươi cười

- Tất nhiên là được. Nhưng em phải ngoan ngoãn đấy

Nam Vũ vẻ mặt đầy sự quyết tâm và kiên quyết

- Dạ

- Nhưng mấy giờ tham gia ạ?

Yến Nguyệt chống cằm nhớ lại

- 6 giờ tối là bắt đầu

Nam Vũ vui vẻ đưa hai tay về phía Yến Nguyệt xin một vậ gì đó

- Chị ơi cho em tiền đi:<

Yến Nguyệt không khỏi lộ vẻ mặt thắc mắc tự khắc Nam Vũ đưa ra lý do xin tiền

- Em muốn để dành tiền:<

Yến Nguyệt khẽ thở dài dùng tay lấy từ trong túi lấy 1 tờ 100 nhân dân tệ đưa cho Nam Vũ. Cậu lễ phép dùng 2 tay lấy tiền từ chị mình tỏ ra vẻ vui sướng. Yến Nguyệt không khỏi nheo mày thì nhò nhẹ một mình

- Con trai nhà giàu mà làm như nghèo không có ăn đi để dành tiền -,-

Kim đồng hồ ung dung đến 6 giờ tối

Yến Nguyệt vẫn thong thả đánh lách cách trên laptop rất chăm chú, còn về Nam Vũ cậu em tinh nghịch đang hòa cơ thể trong phòng tắm

Cốc cốc cốc

- Vào được không?

Âm thanh trọng nhẹ vang đến phòng Yến Nguyệt. Cô vẫn tiếp với công việc của mình khẽ vọng ra

- Vào đi

Cửa phòng mở ra

Mùi hương thơm của Mr Burberry, hương nước hoa này có hương thơm ấm nhẹ của gỗ, hương thơm này phải khiến cho người khác phải từ bỏ tất cả mọi công việc để chú ý đến chủ nhân đã sở hữu chúng. Yến Nguyệt có là một trong số người đó không? Tất nhiên là không! cô đã đi du học gấp biết bao nhiêu đôi tác làm ăn người trẻ có, người trung niên có tất cả đều là đại gia giàu có nên hương thơm này tuy là lần đầu cô ngửi thấy nhưng không có gì để cô quan tâm. Cô ung dung vừa đánh máy vừa nói

- Anh kiểm em có việc gì sao?

Phong Thiên Kiệt với bộ vest khá lịch lãm toát ra vẻ nam tính đầy đẹp trai anh nhìn đồng hồ trên tay

- 18 giờ rồi tiệc đã bắt đầu em không đi à

Hồi giây sau Yến Nguyệt đóng laptop thờ dài

- Mọi người đi trước đi em đến sau, không cần chờ

Phong Thiên Kiệt bước tới lặng lẽ đặt tay lên đầu Yến Nguyệt xoa xoa, khẽ nhếch môi

- Đi đường cẩn thận

Yến Nguyệt bất động, cô không đẩy hấn ra, cô cũng không chau mày cau có mặt để cho Phong Thiên Kiệt nhẹ nhàng xoa đầu, cô khẽ cười mỉm

- Dạ anh đi cẩn thận

Tại sảnh tiệc

Các khách lượng lưu đều có mặt đúng giờ đây có lẽ là dịp duy nhất để giao lưu và hợp tác với nhau thêm mối quan hệ làm ăn mới, mỗi chiếc xe bước tới, mỗi bước chân bước vào cổng cả mọi người sẽ chăm chú xem họ là ai chỉ cần 3s phán xét họ và tiến xa hơn chủ động hợp tác kinh doanh cùng họ

Aston Martin one-77 dừng trước cửa. Chiếc xe tốc độ này khiến cho không ít vị khách đang dùng bữa, hoặc tán gẫu nói chuyện... phải dừng lại chăm chú với một "" loại"" hiếm với thiết kế tuyệt đẹp với những đường cong hoàn mỹ của nó. Cả 3 người từ trong xe bước ra. Đôi chân thon thả trắng mịn mang đôi giày đỏ sắc sảo bước ra với bộ váy hoàn toàn ngấn lộ cặp đùi trắng nõn khiến các ông ty phú phải chăm chú, đôi môi đỏ tươi với thỏi son Christian Louboutin Lip Colour đắt tiền cách ăn mặc này có lẽ biết ai rồi! Tiếp đó Trích Cúc Từ điện đàm gọi cảm báo sát cơ thể được đính viên kim cương lấp lánh. Về phần Phong Thiên Kiệt bộ âu phục của anh đáng giá hàng triệu đô khuôn mặt đẹp trai tuấn tú thu hút phái nữ khi nhìn qua lần đầu tiên. Cái lựa chọn xe, cách diện trang phục khiến cho người khác nhìn 3 giây sẽ thốt ra "" - Đúng chất thượng lưu "". Cả 3 cùng bước vào không khỏi phóng viên bao vây, tất cả đều đổ dồn về họ để giải quyết ồn ào tại tiệc này

- CHÀO MỪNG MỌI NGƯỜI ĐẾN VỚI DỰ TRIỂN LÃM TRANG SỨC CỦA CHÚNG TÔI, MỜI MỌI NGƯỜI HÃY CÙNG VÀO KHU CHÍNH CHIÊM NGƯỠNG VẼ ĐẸP CỦA "" CHÚNG "" MÀ CHỈ CÓ NHÀ HỌ LỆ CHÚNG TÔI SỞ HỮU

Tất cả mọi người đều đổ dồn vào sảnh chính vừa chiêm ngưỡng vừa vui đùa nói chuyện

Lệ Châu Hà diện phục đen khá quyến rũ trên người cô toàn phần là trang sức đáng tiền nhất thế giới, cô cứng trông ngóng chờ ai đó, bỗng giọng vang từ phía

sau

- Chào Lệ Châu Hà

Cô xoay người lại khá bất ngờ với vị khách này

- Chào cô Võ Hạ Như

Võ Hạ Như đưa tay lên với chủ ý muốn bắt tay với Lệ Châu Hà nhưng mọi chuyện không suôn sẻ như cô nghĩ Lệ Châu Hà không có ý bắt tay lại, cô nhếch cong môi cười nhẹ

- Từ chối sao?

Lệ Châu Hà vẫn giữ tư thế

- Nếu đây là hợp tác thì cô không xứng để tôi hợp tác với cô còn đây là chào hỏi thì tôi với cô quen biết rồi không cần phải vậy

Nói xong Lệ Châu Hà bỏ đi một mạch, Võ Hạ Như nén cơn tức giận lại mỉm cười với bạn thân

- Để rồi xem

Tất cả mọi người say xưa đắm chìm vào trang sức lấp lánh

Thời gian ung dung đến 19g tối

- Yến Nguyệt cậu đang đâu rồi 1 tiếng rồi đấy

- Mình đang đến

- Này Yến Nguyệt cậu đừng mặt đồ giả dè quá đấy, trong bữa tiệc này ai cũng mặt khá gọi cảm. Cậu phải mặt sao để nổi bật nhất ở tiệc hôm nay như tớ và cậu đã bàn

- Mình hiểu rồi, để mình về thay đồ:3

Bỗng chợt tiếng giày cao gót bước vào sảnh chính khiến cho bao nhiêu người để ý tới

Đôi giày Cinderella Slippers của hãng Stuart Weitzman. Đôi giày đẹp như trong chuyện cổ tích, được trang trí 565 viên kim cương nặng 55 carat tiếp đó là diện đầm ôm dài xẻ tà phía bên phải trông rất cổ điển và quyến rũ nổi bật vẻ tươi đẹp của Hà Lam Thảo. Tiếp đó là anh Liên Kim Từ sở hữu vest lịch lãm nhưng tôn vẻ sang trọng lẫn giản dị. Chỉ có 2 người đứng đó thôi sao. Không đâu một cô gái trắng hồng bước vào sảnh diện trang phục rất gọi cảm những mảnh vải phía dưới đều rất mỏng. Trên tóc cô đeo những trang sức đắt tiền. (Lưu ý trang phục của Ngô Ngọc Yến Nguyệt như ở hình đầu truyện) Diện đồ của Yến Nguyệt không khiến các đại gia tỷ phú chú ý đến. Đây là bộ là chưa ai sở hữu nó, cô là người duy nhất có nó. Cũng không khỏi làm cho các cô tiểu thư danh giá đang mặt đồ sang trọng không ngừng ganh ghét và ghen tị, tiếp đó Nam Vũ rút rề đứng kế Yến Nguyệt anh diện vest trắng nhìn vào thì đơn giản nhưng giá tiền của bộ Nam Vũ mặt rất phức tạp

- Bạn yêu à

Từ xa giọng vang lên

- Bạn yêu mình tới rồi

Yến Nguyệt và Lệ Châu Hà ôm thân thiết, Lệ Châu Hà quay sang

- MỌI NGƯỜI, ĐÂY CHÍNH LÀ KHÁCH QUÝ CỦA CHÚNG TÔI, CHẮC MỌI NGƯỜI CŨNG ĐÃ BIẾT ĐÂY LÀ AI RỒI NÀO LIÊN KIM TỬ VÀ HÀ LAM THẢO

Lệ Châu Hà không ngừng nhìn chăm chú Yến Nguyệt chau mày

- Bộ này rất mắt và hiếm đặt biệt rất quyết rũ và gọi cảm nữa cậu chọn chuẩn đấy

Yến Nguyệt đất chỉ mỉm cười, cô quay sang Nam Vũ khẽ dặn

- Ở trong đó có rất nhiều đồ ăn thích món nào cứ ăn. Chị bàn việc với Lệ Châu Hà lát chị vào với em

Nam Vũ vui vẻ gật đầu anh lấy thức ăn yêu thích lại nơi vắng người vừa ngắm trang sức vừa ăn bỗng chợt

Cháttttt

Nam Vũ ôm mặt rung rung nước mắt vì quá đau thức ăn đều rơi xuống nhưng vì khá ồn ào nên không ai nghe được

- Chị Võ Hạ Như sao chị đánh em

- Tao không phải chị mày

Võ Hạ Như hung hăng giơ tay tính đánh Nam Vũ thêm thì

Chát!!!

- Cô đang làm gì vậy

Nam Vũ lo sợ chạy lại người kia tuy không biết ai

- Chú ơi chị này xấu lắm chị này đánh cháu

Võ Hạ Như lập tức trợn mắt tức giận

- Anh là ai? sao dám can thiệp chuyện của tôi, anh nghĩ mình làm được gì chỗ này

- Tôi là Lưu Mã Nhượng cô thích thì cứ kiện

Võ Hạ Như giật bắn người lên, vẻ sợ hãi bắt đầu lớn dần liền bỏ đi. Nam Vũ vui vẻ cúi người cảm ơn

- Này nhóc là con ai, người thân em đâu?

- Dạ chị Yến Nguyệt bạn xú chuyện nên kêu em vào trước

Lưu Mã Nhượng nheo mày không khỏi thắc mắc

- Em là em trai của Ngô Ngọc Yến Nguyệt sao?

Nam Vũ vui vẻ nói chuyện

- Anh biết chị em sao?

Lưu Mã Nhượng vui vẻ cười

----- Hết chương 19 -----

- Em ăn mặt gì lạ vậy?

Yến Nguyệt xoay tròn tròn mắt

- Em cũng không muốn lắm lạnh chết đi được

Lưu Mã Nhượng cởi áo khoác ngoài ra mặc lên cho Yến Nguyệt

Buổi tiệc sẽ có chuyện gì xảy ra tiếp theo? Mục đích của Yến Nguyệt diện đồ đó?

Cùng đón xem chương sau nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Người bạn mới

- Vậy đi! kế hoạch cứ vậy mà làm!

Lệ Châu Hà gật đầu

- Vào thôi, Nam Vũ chắc đang chờ cậu

Cả Yến Nguyệt và Lệ Châu Hà cùng bước vào sảnh, chợt Nam Vũ chạy tới chị, nhưng vì sự tình nghịch không kém hậu đậu cậu đã vấp té, cả khán phòng cùng quay sang nhìn chăm chú và tuân những nụ cười si nhục. Nam Vũ có vẻ buồn, Yến Nguyệt vô thức đỡ Nam Vũ dậy nhưng một người con trai cao to và đẹp trai đỡ Nam Vũ thay cho Yến Nguyệt, anh xoay lại đám người đứng tụ đó tuân lời

- Không biết giúp người khác như vậy rất xấu, đám các người xấu xí quá

Những vị khách từ cười chuyển sang trạng thái giả ngơ không biết chuyện gì vừa xảy ra

Yến Nguyệt vui vẻ

- Rất cảm ơn anh đã giúp tôi

Người con trai giúp đỡ cô cuối người chào và xua tay

- Dạ không có gì, anh em dạy phải biết giúp đỡ người khác

Yến Nguyệt nhìn cách ứng xử của anh chàng này cô nào một phần nghi ngờ rằng chàng trai này rất giống Nam Vũ- người em trai đáng thương của cô

- Anh em là ai?

- Đây Lưu Hàn Diễm anh dặn em đừng đi lung tung rồi mà

Yến Nguyệt ngớ người

- Lưu Mã Nhượng

Lưu Mã Nhượng nhìn trang phục của Yến Nguyệt hồi lâu nhíu mày

- Đây là em trai của anh

Nam Vũ vui vẻ lại gần Lưu Hàn Diễm

- Tội mình đi chơi nha

Cả hai cùng nắm tay dắt nhau tham quan và trò chuyện vui vẻ

Lệ Châu Hà trước lúc đó đã ra cùng với ba mẹ cô. Không gian bây giờ chỉ còn 2 người

- Em ăn mặt kiểu gì vậy

Yến Nguyệt ôm hai vai thở dài

- Anh nghĩ em muốn à lạnh chết đi được

Chợt bất ngờ Lưu Mã Nhượng khoác áo cho Yến Nguyệt, cô cảm nhận được hương thơm của Lưu Mã Nhượng qua áo khoác sang trọng này. Cả hai nhìn nhau không nói gì chợt thêm một chiếc áo đặt lên cô

- Em không nên để hần đặt áo lên cơ thể của em nhờ hần có ý gì thì sao

Cô xoay lại xem ai là người nói câu lúc này

- Ôi Phong Thiên Kiệt

Cả Phong Thiên Kiệt và Lưu Mã Nhượng cùng nhìn nhau với ánh mắt viên đạn. Yến Nguyệt cười nghiêng

- Ôi hai người không cần phải vậy đâu

Cả hai vẫn không thay đổi ánh mắt với nhau, Yến Nguyệt nheo mắt cười 2 áo khoác quăng vào chủ nhân của chúng, cô tức giận

- Đúng đó mà nhìn nhau say đắm đi, tôi mượn áo em tôi

Cô rời đi với cơ thể nóng lửa bùng cháy, cả hai cùng nhìn Yến Nguyệt dần rời và nhìn nhau nghiêng răng

- Sao cậu luôn phá tình cảm của tôi vậy Phong Thiên Kiệt

- Ai cho cậu dám nói vậy hả Lưu Mã Nhượng

Cả hai nhìn nhau bằng tia sét, xung quanh nổi lửa. Những vị khách đi ngang qua họ đều đỏ mặt hỏi

- Ôi điều hòa luôn hoạt động mà sao nóng thế này

Cả 2 thật là con nít mà T_T

Hết chương 20 Người Bạn Mới

Buổi tiệc cuối cùng cũng kết thúc

- Haissss mệt quá, mình ăn mất thế này tất cả phóng viên đều chú ý đến mình không biết ba mình phản ứng gì không

Lệ Châu Hà thờ dài

- Nhưng cậu chắc ba cậu còn sống không

Yến Nguyệt đắm chiều nhìn Lệ Châu Hà nước mắt rã ra

- Mình chắc chắn.... rõ ràng mình đã nghe được

Wow ba Yến Nguyệt còn sống sao? hãy xem Yến Nguyệt sẽ làm gì để ba cô xuất hiện nhá

Đã tới chương 20 đồng thời truyện sắp hết nhé ^^ truyện gần đến kết đồng nghĩa với chuyện nhân vật chính Ngô Ngọc Yến Nguyệt sẽ gặp chuyện không hay mình có đôi khảo sát nhá dự định truyện mới sẽ là truyện xuyên không vào thế giới anime có ai đồng ý với truyện mới này không???

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 21: Sự sống

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sáng. Một buổi sáng đầy trong lành, nắng nhẹ ấm áp, những tia nhỏ chiếu soi qua cửa sổ. Tiệc tối cuối cùng cũng trôi qua rất nhanh. Thoáng qua cũng có rất nhiều chuyện đã xảy ra.

Buổi sáng thu ấm áp, một buổi sáng tươi mới khiến bao người mưu sinh nghề nghiệp nhẹ lòng với một bầu trời ấm áp này.

- Áttttt xì -,,-

Yến Nguyệt lò dò hít một hơi

- Chị hai ơi chị bệnh rồi

Nam Vũ đặt tay lên vai về chăm sóc. Yến Nguyệt lườm mắt tay vẩy vẩy xua đuổi

- Em xa chị ra nào kéo lấy bệnh

Cốc cốc cốc

Dù chưa được sự cho phép hay không thì vẫn xông vào. Trước mắt cô là Phong Thiên Kiệt với quần ống đứng đen kết hợp với áo sơ mi trắng tay dài tuy về đơn giản nhưng phần nào rất phong cách. Trên tay anh là một bát cháo đầy đủ màu sắc cam là cà rốt, xanh nhạt của đậu, xanh đậm của hành, đen của tiêu, trắng của củ cải,... bày trí rất bắt mắt. Anh đưa cháo về phía Yến Nguyệt

- Ăn đi nào, đừng bướng. Làm ơn em hãy ngoan trong ngày hôm nay thôi.

Phong Thiên Kiệt dần mút một muỗng thôi nhẹ cho bớt nóng đưa đến miệng cô. Tình thế bất buộc nên cô đành ăn một ít. Anh bật cười. Bỗng chợt Yến Nguyệt nhìn đồng hồ cô bật cười lặng lẽ cầm remot bật tivi. Khuôn mặt Phong Thiên Kiệt không ngờ thắc mắc nhưng anh không hề hỏi, tay anh vừa đút cho cô ăn mắt vừa nhìn cô vừa nhìn tivi. Vài phút sau

"" BẢNG TIN BUỔI SÁNG XIN KẾT THÚC.....""

Cô phát thanh viên xinh đẹp chưa nói dứt câu cô liền tắt ngay. Cô không khỏi thở dài mạnh

- Yến Nguyệt có chuyện gì thế?

Mặt cô tối sầm, không gian u ám

- Chuyện là EXO mới ra MV KOKOPOP nên lên xem bảng tin có đăng tin tức gì về EXO không

Phong Thiên Kiệt hết nói nổi với Yến Nguyệt. Bỗng chợt một bàn tay xè trước mặt Phong Thiên Kiệt khiến anh không khỏi giật bắn người

- Chuyện gì thế Nam Vũ?

Yến Nguyệt mặt mũi hỏi. Nam Vũ tỏ vẻ dễ thương

- Chị ơi, cho em xin tiền để dành

Yến Nguyệt nhìn về mặt Nam Vũ hồi lâu, cô vươn tay lấy 100 ngàn tệ đưa cho Nam Vũ. Đồng thời 500 ngàn tệ được đặt lên tay Nam Vũ. Yến Nguyệt bắt giắc xoay qua nhìn anh

- Nam Vũ chị em keo nhì! cho ít quá ha, anh cho em thêm đây lấy mà xài

Mắt cô giật giật. Nam Vũ sáng trưng ánh mắt

- Em cảm ơn, em xin phép ra ngoài

Yến Nguyệt không khỏi lo lắng

- Cẩn thận đấy nhé

Nam Vũ vui vẻ tươi cười

- Em qua nhà anh Liên Kim Từ khoe

Yến Nguyệt cũng một phần nào yên tâm. Phong Thiên Kiệt nhìn Yến Nguyệt hồi lâu

- Ganh tỵ thật, anh ước mình là Nam Vũ

- Tại sao?

- Vì luôn được em quan tâm, chăm sóc

Không gian yên tĩnh đến kì lạ. Cả hai cùng nhìn nhau không nói gì.

Ràmmmm

Yến Nguyệt dùng chân thô bạo đá Phong Thiên Kiệt ra ngoài cửa phòng. Ánh mắt Yến Nguyệt rực lửa.

- Cảm ơn anh, chăm sóc em như vậy đủ rồi

Cửa phòng lập tức đóng lại. Phong Thiên Kiệt phì cười

Tại nhà Lê Châu Hà. Cũng phải khó khăn lắm cô mới lách thân tới nhà Lê Châu Hà. Cuộc sống của Yến Nguyệt luôn bu quay những thứ đen tối trông khá u ám

- Nay Lê Châu Hà mình coi rất nhiều bản tin lắm, không ích cũng nhiều điều nói về mình nhưng sao ba mình vẫn không có động tĩnh gì hết, ba mình rất ghét mình mặt hờ hạng mà sao lại không lên tiếng gì hết chứ

Lê Châu Hà biết không khí không được trong lành tươi sáng cô dè chừng vài phút nhắm đi nhắm lại lời nói để tránh nói ra những điều không hay

- Cậu chắc ba cậu còn sống chứ?

Cậu nói của Lê Châu Hà làm Yến Nguyệt sửng ngờ. Cũng phải thôi vì thông tin chưa chính xác cô chỉ vô tình nghe trộm cuộc trò chuyện giữa Liên Kim Từ và một ai đó thôi. Chưa chắc gì người đó là ba cô cũng rất có thể là ba cô thật. Suy nghĩ ấy cứ luôn dồn dập vào đầu Yến Nguyệt. Cô cần phải đi xác minh rõ chuyện này dù không phải là ba cô thì cũng không sao nhưng nếu đúng là thật cô sẽ hối hận cả đời. Cô liền đón taxi đến nhà anh Liên Kim Từ, cùng lúc đó Nam Vũ đang chơi vui vẻ, Yến Nguyệt lập tức nắm cổ áo phía sau một mạch lôi vào phòng. Liên Kim Từ không khỏi ngơ ngờ, anh chưa kịp hỏi có chuyện gì thì Yến Nguyệt liền nói

- Cuộc nói chuyện điện thoại trước khi đi dự tiệc em đã nghe hết rồi, em xin lỗi nhưng người đó có phải là ba em không. Xin anh hãy nói sự thật đi. Làm ơn

Giọng nói của Yến Nguyệt khàn yếu đuối. Khóc mắt cô không khỏi đọng nước mắt. Liên Kim Từ thở một hơi thật dài

- Đúng là ba em

Những nước mắt ứ đọng bắt đầu rơi xuống. Miệng vô thức cười

- Cho em nói chuyện với ba đi

Anh cũng đành phải làm theo, đầu máy bên kia trả lời.

- Liên Kim Từ gọi tôi có việc gì

Yến Nguyệt cầm điện thoại nghe, đó chính xác là giọng ba, giọng ba vẫn trầm như ngày nào, giọng ba vẫn ra dáng một lão đại ra sao. Nước mắt cô không khỏi tuôn ra, cổ họng ứ nghẹn cô thở bằng miệng nhưng không thể ông nghe được, cô càng quệt lau nước mắt đi nó càng ra nhiều

- Alo sao chú không nói gì hết vậy

- Nay chú đừng giống như con nít vậy chứ

- Nay....

- Ba à

Cả hai đầu dây đều im lặng giọng Ngô Lưu Độ trầm và mạnh mẽ bao nhiêu giọng cô dần mỏng manh yếu đuối bao nhiêu. Cô cố gắng kìm nén cảm xúc

- Là con, bà à sao....

Chưa kịp nói hết câu ông liền cắt ngang lời

- Yến Nguyệt ta xin lỗi đã xa con hơi sớm. Tất cả những gì ta đã dạy con những điều đó có thể bảo vệ con và Nam Vũ. Đã là con gái của một lão đại thì đừng có mà tỏ ra yếu đuối mềm nhũn. Con gặp khó khăn thì tự bản thân hãy giải quyết. Liên Kim Từ sẽ luôn giúp đỡ cho con. Ba biết con ghét nhất là hờ hạng và ta cũng vậy, con có ý diện hờ hạng thì ta phần nào cũng đoán được ý đồ của con nhưng ta sẽ không quan tâm. Từ bây giờ hãy sống cho thật mạnh mẽ vấp té phải tự đứng lên ta không đến mà đỡ con đâu, từ nay đường con thì con sống, đường ta thì ta đi đừng can thiệp vào. BA YÊU CON, tạm biệt.

Cô hoàn toàn hiểu tất cả những gì ba cô nói nên cô không dám lên tiếng cứ để ba cô lặng lẽ cúp máy. Cô lặng lẽ xòm người khóc thầm, cô rất muốn la hét khóc thật lớn nhưng không dám khóc chỉ sợ làm lo lắng cho Nam Vũ. Liên Kim Từ chỉ biết ôm cô vào lòng an ủi

Hết Chương 21

Chương tiếp theo là chương 22. Bỗng hứng Võ Hạ Như mời Yến Nguyệt đến nhà hàng thưởng thức món ăn. Là do Võ Hạ Như nhá ý làm lành với Yến Nguyệt hay có mưu đồ kẻ sách. Mời các bạn đó đọc chuyện gì sẽ xảy ra

Lịch đăng tải truyện Công Cụ Của Tổng Tài vào thứ bảy hàng tuần. Xin lỗi vì sự đăng truyện trễ ^^

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Gậy ông đập lưng ông

Chộp tối. Sau khi lúc trưa ba cô nhả nhũ những lời cuối cùng, cô vừa buồn vừa vui. Nằm ở phòng chặc 30 phút cô liền bật dậy. Ánh mắt xuất hiện tia lạnh lùng

- Phù, cuối cùng cũng nghĩ thông

Ba cô nói đúng. Không phải đúng mà hoàn toàn đúng, nếu như ba cô không bỏ cô đi sớm thì bây giờ cô chỉ là một kẻ vô dụng, yếu đuối. Nếu đến tận bây giờ mà cô hoàn toàn không trưởng thành thì công sức 20 năm qua rèn luyện chỉ thành cát bụi bị gió thổi bay biến mất.

Cốc cốc cốc

Suy nghĩ chợt tắt đi khi có tiếng người gõ cửa

Võ Hạ Như lặng lẽ thân nhiên vào phòng. Ánh mắt của Võ Hạ Như đầy tia vui vẻ nhưng riêng Yến Nguyệt ánh mắt cô hoàn toàn sắc bén và nhạy cảm.

- Nói nhanh

Vẫn là tác phong lạnh lùng, nghiêm túc và gọn trọng tâm của Yến Nguyệt

Võ Hạ Như nhún nhệ mày. Ngược lại với Yến Nguyệt, Võ Hạ Như dây thun, dài dòng và lại rất dây dưa

- Đừng quá căng thẳng nào Yến Nguyệt, tôi đến đây có nhà ý mời cô đi ăn với tôi. Sám hối lỗi lầm đấy mà. Tôi gây biết bao nhiêu chuyện phiền phức và khó khăn cho cô nên cảm thấy có lỗi. Tôi muốn đền bù

Yến Nguyệt nhìn lâu ánh mắt nghiêm túc của Võ Hạ Như. Thôi thì đi, dù sao cũng chán, đi cũng không mất mát gì

- Phiền phức thì có nhưng khó khăn thì không. Đúng 20 giờ

Đúng? câu ngắn gọn nhưng chứa hàm ý rất lớn. Đúng!nói lên phải đúng chuẩn xác 20 giờ, chậm trễ 1 giây thì coi như cuộc hẹn tự khắc hủy không cần phải lên tiếng. Đây có lẽ là quy tắc từ bây giờ Yến Nguyệt cần gấp rút thực hiện ngay. Đã đến tận bây giờ cô không hề quý trọng thời gian dù chỉ là 1 phút hay 1 tiếng, cô đều mặc kệ. Nhưng người ta nói thời gian là vàng bạc nhưng vẫn còn thiếu, thời gian là tính mạng. 1 giây đối với cô là quá ít nhưng đối với những kẻ gỡ bom thì là quá nhiều hoặc đủ. Khái niệm này từ khi nói chuyện với ba cô thì cô mới biết được, lời nói của ba cô nếu cô hiểu và nghe theo thì cô một ngày trưởng thành nhanh chóng và bảo vệ tính mạng hoàn toàn. Cũng may nhận ra kịp thông điệp này

Tại nhà hàng sang trọng, nhà hàng này tuy sang trọng nhưng không hề nổi tiếng chỉ là nhà hàng bình thường. Yến Nguyệt thông thả bước vào nơi mà Võ Hạ Như đã đặt sẵn

- Yến Nguyệt cô đến trễ đấy

Yến Nguyệt thông dong ngồi vào bàn ăn

- Tôi nói đúng 20 giờ mà cô thì lại đến lúc 19 giờ 30.

Yến Nguyệt đảo mắt nhìn bàn ăn, ly rượu của Võ Hạ Như được rót đầy sẵn còn của Yến Nguyệt hoàn toàn rỗng, cô bất giác đưa mắt nhìn chai rượu. Chai rượu này chỉ là rượu vang bình thường. Yến Nguyệt nheo mày.

Võ Hạ Như bước tới rót rượu cho Yến Nguyệt khoảng nửa ly, bây giờ ly của Yến Nguyệt và Võ Hạ Như bằng nhau. Võ Hạ Như nâng rượu

- Mời

Yến Nguyệt lịch sự và nhã nhặn nâng lên

- Mời

Cả hai cùng uống hết ly rượu cùng 1 lúc

Lúc này Võ Hạ Như nhìn Yến Nguyệt nở nụ cười gian tà. Yến Nguyệt có lẽ cảm nhận được ánh mắt nhìn Võ Hạ Như đáp trả nụ cười gian tà bằng nụ cười khinh thường. Cùng lúc này phục vụ dọn thức ăn lên bàn.

- Võ Hạ Như cô thích tôi sao? ăn nào

Võ Hạ Như nheo mày tỏ ý không hài lòng sau đó trở lại trạng thái bình thường

- Ăn thôi

Yến Nguyệt thấy rõ vẻ mặt của Võ Hạ Như

15 phút trôi qua cả hai đã ăn hết món mà cả hai chọn. Võ Hạ Như nhìn chăm chú Yến Nguyệt nheo mày

- Yến Nguyệt cô không cảm thấy gì sao?

- Sao?

Yến Nguyệt nói xong nâng chai rượu vang rót cho cô và Võ Hạ Như. Hành động của Yến Nguyệt quá nhanh khiến cho Võ Hạ Như chưa kịp phản ứng. Yến Nguyệt nhìn nở nụ cười gian tà nâng ly mời. Võ Hạ Như bất giác đỏ mặt, tay cô hơi run cầm ly rượu uống hết một hơi.

- Võ Hạ Như cô thật ngu ngốc, cô nghĩ dùng thuốc mê rẻ tiền này hại được tôi sao, lại còn ngu xuẩn bỏ vào chai rượu nữa chứ.

- Cô.....

Rầmmm

Chưa kịp dứt lời Võ Hạ Như đã gục lên bàn. Cô không khỏi nở nụ cười tà ác và bất giác nhìn xung quanh

- Các anh chỉ có 5 giây để xuất hiện còn không thì chết đi là vừa

Nói xong có hai tên bước ra hắt tó về vừa ngạc nhiên vừa lo sợ

- Cô ta muốn các anh làm gì tôi

Yến Nguyệt nhìn 2 tên đưa ánh mắt ngạc nhiên nhìn nhau. Những chuyện mà Võ Hạ Như làm nếu cô không biết thì sống cũng chỉ là kẻ vô dụng. Cô là kẻ nghiện rượu. Nghiện ở đây là đam mê, uống để bổ dưỡng cho cơ thể chứ không phải hại cơ thể. Tất cả các loại rượu trên thế giới Yến Nguyệt đã được thưởng thức hương vị của nó khi cô du học. Chỉ có những kẻ không biết uống rượu khi uống không cảm nhận được hương vị, mùi và nồng độ của nó. Loại rượu Võ Hạ Như đem lên cô đã thử qua rồi. Khi rượu vang này được pha trộn thuốc mê loại mạnh khi uống vào hương vị sẽ khác hoàn toàn. Nhưng 1 con người uống thuốc mê loại mạnh này mà không có hiện tượng gì xảy ra, tất cả là do huấn luyện rất kỹ.

Một nam nhân trông khá đẹp trai lên tiếng, anh ta lên Á Tình

- Cô ấy nói nếu như cô xui vì hôn mê chúng tôi sẽ lôi cô vào phòng kích tình.

Yến Nguyệt nhìn 2 người với ánh mắt đầy u khí

- Nếu tôi bị các anh làm giường, người thiệt hại không phải là tôi mà là các anh

2 người đàn ông vẫn chưa hiểu vấn đề Yến Nguyệt nói, đưa mắt nhìn nhau vẻ khó hiểu

- Các anh không nghĩ sau khi lên giường xong, tôi sẽ truy tìm các anh để giết các anh sao?

Á Tình và người còn lại không khỏi đỏ mặt sợ hãi nói năng lắp bắp

- Cô.....có người nhà thế.....lực lắm sao

Tầm 1 phút Yến Nguyệt trả lời nhả nhặng

- Liên Kim Tử là chú tôi

2 người đàn ông hoàn toàn hoảng hốt, mặt hoàn toàn biến sắc. Cả thế giới ai cũng biết Liên Kim Tử là trụ thủ đắc lực nhất của Ngô Lưu Độ. Nghĩ đến 3 từ Ngô Lưu Độ chỉ khiến cho 2 tên này mất máu tinh thần. Hồi lâu Yến Nguyệt lặng lẽ ra đi, Á Tình lên tiếng khiến cho Yến Nguyệt dừng bước

- Cô gái này chúng tôi nên làm gì

Yến Nguyệt nhìn lâu, đặt 1 thẻ vàng lên bàn ăn

- Làm những gì mà các anh dự định làm với tôi, thẻ đó là tiền công của các anh

Không cần phải nói chỉ nhìn thôi là biết số tiền trong thẻ lớn cỡ nào. Cô bước ra khỏi nhà hàng nhếch môi khẽ cười

- Đây là hậu quả cô dám đánh Nam Vũ

Cô đứng đón taxi chừng 5 phút nhưng vẫn không ai đến. Chiếc xe đỏ sang trọng bước tới với tốc độ nhanh đứng trước Yến Nguyệt

- Yến Nguyệt lên nào

Không quan tâm, cô lên xe nhanh chóng tựa người vào ghế xoa bóp mi tâm

- Cảm ơn anh Luru Mã Nhượng

Luru Mã Nhượng cười tươi nhìn cô qua kính chiếu hậu thấy cô trông vẻ mệt mỏi, khuôn mặt trắng bệch

- Này này em không sao đấy chứ

Xung quanh cô mờ mờ ảo ảo, đầu cô như muốn nổ tung

- Võ Hạ Như cho thuốc mê vào rượu, em biết được nhưng vẫn uống và cầm cự được tới bây giờ. Em xin phép ngủ 1 lát

Nói xong cô liền nằm xuống. Tuy là khi uống xong nhìn cô có vẻ bình thần là do cô cầm cự, ai đời nào uống thuốc mê mà không ngất chứ, càng cầm cự bao nhiêu thì cơ thể sẽ suy nhược nhanh. Luru Mã Nhượng cau mày

- Em nghỉ ngơi đi

Hết chương 22

Nam Vũ bị bắt cóc

Yến Nguyệt lục tung cả thế giới để kiếm cho được em trai cô nhưng chuyện không hay lại xảy ra..... Đây sẽ là bước ngoặt lớn nhất đời cô

Hãy cùng xem chuyện gì xảy ra nhé

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Mất tích

Sáng hôm sau, là một buổi sáng tỉnh mơ đầy ảm áp. Về phần Võ Hạ Như cô chợt tỉnh dậy cô dậy dậy 2 nguyệt thái dương, cô lắc đầu để xua đi sự mệt mỏi, nhìn quanh nơi này thật là lạ lắm không biết cô đang ở đâu chỉ mong mọi chuyện vẫn ổn. Cô đứng bật dậy thì chiếc khăn ảm áp tuột xuống lộ rõ thân hình trần truồng. Cô chợt nhớ mưng mưng rằng đêm qua cô bị 2 tên đàn ông làm giởn. Cơ thể cô như đang muốn bùng nổ tức giận đập tung căn phòng.

Tại khu biệt thự họ Luru. Căn biệt thự đầy vẻ uy nghiêm nhưng không thể thiếu như ôn hòa ảm áp. Trong 1 căn phòng rộng, đầy vẻ ảm áp. Cách bố trí của căn phòng hoàn toàn chỉ dành cho vị vua. Trên giường đầy ảm áp có 2 nam nhân và mỹ nhân dán chặt thân thể với nhau. Nhìn cả 2 dính chặt nhau như thế chỉ khiến người khác hiểu lầm. Yến Nguyệt neho mảy mặt lại, liền mở mắt thấy một người đàn ông đang dán chặt cô. Theo điều kiện phản xạ của người phụ nữ liền đá mạnh người đàn ông đang ôm cô chặt. Người đàn ông này tránh không kịp bị văng xa ra khỏi giường. Anh nửa tỉnh nửa mơ. Bất giác ngơ người. Xương cốt của anh cứ như muốn vỡ vụn ra.

- Yến Nguyệt em làm gì mà sáng sớm động tay động chân vậy

Tay vô vừa xoa mi tâm, vừa cau mày chặt

- Luru Mã Nhượng, chuyện này mà xảy ra nữa là em cho anh vô sinh luôn đấy

Anh không khỏi nuốt nước bọt cái ực liền cười tủm tỉm bào chữa

- Anh có làm gì em đâu, chỉ là nhà anh không có gối ôm sợ em ngủ không thoải mái anh tình nguyện làm gối ôm cho em để ngủ đấy mà

Nghe xong câu này cô khỏi khỏi trợn mắt liếc anh. Gương mặt anh không khỏi trắng bệch, hé miệng cười để cô cho qua

Tuy là cô rất muốn về nhà nhanh nhưng cứ bị Luru Mã Nhượng ôm chân kìm hãm lại, dù gì cô cũng là phụ nữ à không là con gái cũng không thể nào dùng sức lại đàn ông được nên đành ở lại ăn một bữa ăn sáng rồi về cũng không muộn. Cả hai cùng ăn. Cô chợt nhìn quanh và hỏi

- Em trai anh đâu?

Luru Mã Nhượng vẫn giữ thái độ ăn ngon lành

- Nó đi chơi rồi

Tuy là cô không hỏi gì tiếp vì giữ phép lịch sự không hỏi nhiều về chuyện riêng của người khác nhưng cô không khỏi thắc mắc trong đầu, sáng sớm cô đã dậy không thấy em ấy đâu đến bây giờ cũng không thấy thà rằng 9 giờ em ấy đi còn có lý đăng này 6 giờ và 7 giờ đã đi rồi, cô có chút lo lắng nhưng rồi trôi qua. Và sự thật thì tối đó khi Luru Mã Nhượng bế cô vào nhà thì đã có mặt em ấy. Anh dặn em ấy qua nhà trợ lý chơi tối hần về.v anh dặn thêm ở đó luôn cũng được

Đùng. Tiếng nổ có vẻ rất lớn. Tiếng nổ ở không đâu xa mà ngay nhà anh. Cả 2 liền cau chặt mày. Phản ứng rất nhanh và ngốc của Yến Nguyệt cô liền hiểu kỳ chạy ra xem. Nhưng chỉ có anh là xem cô ngốc, không hề nhìn kỹ trên tay cô đang cầm súng chạy ra, anh tròn tròn mắt kiểm tra súng trong người thì thấy tiêu. Mắt anh không khỏi giật mạnh về việc trộm súng của cô. Mà vãi lại súng trên người anh bỗng nhiên mất lúc nào anh cũng không hay.

Cả 2 ra xem tình hình. Nhưng đứng hình vài giây.

- Tên khốn Phong Thiên Kiệt tính khùng bố à

Toàn thân Luru Mã Nhượng bốc lửa, đi về hướng Phong Thiên Kiệt nắm lấy vạt áo quát lớn. Phong Thiên Kiệt cũng đâu chịu thua gì, ánh mắt bốc lửa nắm vạt áo Luru Mã Nhượng

- Yến Nguyệt đâu

- Liên quan gì tới anh

Cả hai cùng giằng co bằng ánh mắt rực lửa. Yến Nguyệt thờ dài lắc đầu, gờ tay lên đưa về 2 người.

- Buồn ra, không thôi tôi nã một lượt đấy

Cả hai lúc này kim chế sự tức giận buồn nhau ra. Luru Mã Nhượng nhanh chóng làm nũng, khóc lóc sụt sướt

- Huhu tên Phong Thiên Kiệt nổ bom nhà anh mà lại nổ ngay vườn hoa anh yêu thích, vườn hoa này là công anh chăm sóc rất kỹ, anh đã đổ mồ hôi sôi nước mắt để chúng lớn lên từng ngày

Phong Thiên Kiệt cũng không thua gì Luru Mã Nhượng

- Người của Luru Mã Nhượng đánh anh

Phong Thiên Kiệt nói một cách lạnh lùng, anh không hề làm lơ như Luru Mã Nhượng

Nhưng khi cô nhìn ngoài vườn hoa Luru Mã Nhượng chỉ, thì đúng chất đã bị nổ nhưng chúng chỉ là toàn hoa dại, không biết đổ mồ hôi sôi nước mắt vào chỗ nào, sở thích trồng hoa gì mà kì lạ. Ánh mắt trái cô không khỏi giật thê sau đó cô quay sang những người canh gác và đàn em của Luru Mã Nhượng thì bọn chúng bị Phong Thiên Kiệt đánh toi tã đến lếch cũng không lếch nổi cô không khỏi giật mắt phải. Cả hai nói dối mà không hề biết nói dối ra sao cho người ta tin. Cô thờ dài. Một tay lấy chiếc gương có vẻ nó đã cũ nhưng đó là gương chứa biết bao nhiêu kỷ niệm thời bé của cô. Đưa chiếc gương đến Luru Mã Nhượng mỉm cười

- Sau Nam Vũ thì gương này là vật tôi vô cùng yêu quý, cảm ơn anh đã cứu em

Cô mỉm cười sau đó nắm tay Phong Thiên Kiệt lôi đi

Tại trên xe

- Anh làm cái gì thế?

Phong Thiên Kiệt vừa lái xe vừa quay sang nhìn Yến Nguyệt

- Nghe tin Luru Manh đó đưa em về nhà nên nổi con điên thôi

- Sao lại nói dối?

Phong Thiên Kiệt cũng hiểu ra Yến Nguyệt có ý hỏi gì anh liền đưa tay cho Yến Nguyệt nhìn. Trên bàn tay ngời ngời nhưng toát ra sự mạnh mẽ, rất nhiều vết cào và cắn thậm chí là bị tím phù khắp đây trên tay anh. Nhìn vết thương cô liền im lặng. Anh thì nhếch môi cười. Thực hư thì Luru Mã Nhượng và Phong Thiên Kiệt coi cô là cô gái ngốc thì hoàn toàn đúng. Cả hai là xã hội đen nổi tiếng sau Ngô Luru Độ thế nhưng không hề chi những việc con con này mà để bị thương? vết thương này không ai khác chính là do Nam Vũ - đứa em trai yếu đuối, nhút nhát nhưng đầy bí hiểm gây ra. Lúc tối vì không có chị ở nhà Nam Vũ mím môi sợ hãi và cô đơn một mình. Phong Thiên Kiệt thấy thế bày trò chơi với Nam Vũ hình phạt là đánh và cào xé đối phương, Nam Vũ gật gật đồng ý ngay nhưng anh có vẻ thắng nhưng chợt nghĩ lại nếu trên người Nam Vũ có vết đỏ dù chỉ là nhỏ thì không cần chắc chắn Yến Nguyệt sẽ nổi loạn ngay. Nghĩ đến cảnh đó anh không khỏi lạnh người. Anh đành phải giả bộ thua thế là bị Nam Vũ cào xé mảnh liệt. Xã hội đen không bao giờ chịu thua nhưng ai dè thế lực chống lưng của Nam Vũ quá lớn nên anh đành chịu thua để mặt Nam Vũ muốn làm gì thì làm -,- cảnh này mà bị đàn em hay người ngoài thấy thì chỉ biết một chữ NHỤC. Tuy là vậy nhưng Phong Thiên Kiệt và Luru Mã Nhượng trẻ con quá mất

Về đến nhà, cô liền vào phòng ngay muốn đền lỗi vì đã bỏ Nam Vũ đêm qua. Nhưng bước vào không thấy ai cả, cô nghĩ rằng chắc là qua nhà chú, Không cần suy nghĩ cô liền gọi điện cho Liên Kim Từ đầu máy bên kia hỏi

- Chuyện gì thế Yến Nguyệt

- Anh đưa Nam Vũ về đây giúp em nha, giờ làm biếng qua rước nó quá

- Gì thế em? Nam Vũ không có ở đây

6 câu đơn giản này chỉ khiến cho Yến Nguyệt đủ lạnh sống người, mồ hôi chảy ra, mặt cô biến sắc nhanh chóng. Ngoài nhà Phong Thiên Kiệt và Liên Kim Từ thì Nam Vũ có thể đi đâu. Tuy là tình thế không hay nhưng cô nhanh chóng bình tĩnh

- À em nhầm lẫn vậy thôi nha

Cúp máy xong Yến Nguyệt không bình tĩnh nổi tay run rẩy gọi cho Lưu Mã Nhượng, tuy là biết Nam Vũ không biết đường đến nhà anh ấy nhưng cũng không khỏi nghi ngờ

- Alo Yến Nguyệt gọi cho anh có chuyện gì?

- Nam Vũ có đó không

- Anh đang một mình cô đơn T_T

Cô liền cúp máy ngay, tay cô lạnh như mới đông lo lắng không biết làm gì. Bây giờ báo công an thì cũng không được, cô e dè với một số nữa muốn gọi nữa không muốn. Đó là số của ba cô, chỉ cần 1 phút dù là bị bắt qua biên giới ba cô cũng điều tìm được một cách nhanh chóng. Nhưng chợt nhớ lại ba cô chính thức tuyên bố cả hai không xâm phạm cuộc sống nên cô nghĩ cô nên tự giải quyết còn hơn. Nhưng tuy là tự giải quyết cô không biết nên làm gì đầu tiên. Nam Vũ chỉ có thể đi đâu chứ. Dòng suy nghĩ chợt dừng ngay khi âm thanh vang lên

- Chuyện gì thế Yến Nguyệt

Cô xoay người lại thấy thân hình cường tráng của Phong Thiên Kiệt trước mặt cô, không biết làm gì đành ôm anh dí mặt vào ngực của Phong Thiên Kiệt. Anh chợt giật mình vì cảm thấy ngực anh ẩm ướt, nghi ngờ, anh liền nắm chặt hai vai cô đẩy nhẹ ra thấy Yến Nguyệt khóc thầm, khóc không nên lời, nhìn từ xa không ai biết cô khóc cả. Hai tay ôm mặt khóc nức nở, nói chập chững

- Nam Vũ.... em không thấy..... nó đâu

Anh ôm cô vào lòng. Cô lại khóc lớn, khóc rất nhiều. Cô hận vì không chăm sóc Nam Vũ kỹ, cô hận vì không hề trưởng thành bình tĩnh giải quyết như ba cô. Cô hận nhiều lắm. Chắc bây giờ Nam Vũ sợ hãi kêu tên cô khóc rất nhiều. Càng nghĩ đến lòng cô cảm thấy chua xót

Phong Thiên Kiệt bế cô đặt cô vào giường, vuốt ve gương mặt mịn của cô đồng thời lau đi những giọt nước mắt, giọng đầy áp áp

- Anh nhất định sẽ kiếm được Nam Vũ, em yên tâm

Cô an tâm, mỉm cười gật đầu. Anh cảm thấy cô đã bình tĩnh liền xoa đầu cô rồi đứng dậy ra ngoài. Anh vừa bước ra thì thấy Lưu Mã Nhượng khoanh tay trước ngực đứng đó bất giác cau mày. Lưu Mã Nhượng nhìn anh thờ dãi

- Có chuyện gì xảy ra với Nam Vũ

Tuy rằng không ai nói nhưng Lưu Mã Nhượng cũng đoán ra được phần nào

- Mất tích

Lưu Mã Nhượng nheo chặt mày

- Chúng ta cần tập hợp những...

Lưu Mã Nhượng chưa nói hết Phong Thiên Kiệt biết anh ấy sẽ có dự định gì liền cắt ngang ngay lời nói

- Nguy hiểm

Chỉ là 2 từ nhưng Lưu Mã Nhượng cũng hiểu ra ngay. Dự định của Lưu Mã Nhượng dự định tập hợp tất cả xã hội đen và giới hắc đạo mà từng hợp tác và quen biết truy tìm Nam Vũ nhưng anh quên mất rằng Phong Thiên Kiệt và Lưu Mã Nhượng là 2 phe có địa vị và quyền lực mạnh nhất, không ít nhiều người muốn có được vị trí đó bất chấp thủ đoạn và nếu như công khai tìm Nam Vũ như vậy thì chả khác nào vạch áo cho người khác xem lưng chả khác nào dâng hiến điểm yếu lên cho họ. Nên cả hai phải phải đàn em và những người tin tưởng nhất tìm Nam Vũ

Yến Nguyệt bước ra

- Dù gì cũng là em ruột của em

Cả hai gật đầu. Bỗng chợt hàng trăm à không hàng nghìn đàn em của Phong Thiên Kiệt và Lưu Mã Nhượng phải đến tập trung đầy đủ chia ra 2 phe. Bên trái tất cả đàn em của Phong Thiên Kiệt đều mặc sơ mi trắng kết hợp với vest đen và quần tây đen cực phong độ. Bên phải tất cả đàn em của Lưu Mã Nhượng đều mặc sơ mi trắng quần tây đen. Cách ăn mặc cũng 1 chút khác biệt. Ngoài ra có những hàng trăm người bán tã. Tất cả đều đầy đủ.

Phía Lưu Mã Nhượng

- Lập tức kiếm Nam Vũ nhanh nhất có thể cho tôi. Triệt những kẻ cản trở.

Giọng Lưu Mã Nhượng tuy không to nhưng đủ cho tất cả mọi người nghe. Lời nói và chất giọng đầy vẻ cương quyết và uy quyền.

Phía Phong Thiên Kiệt

- Không có tin tức thì đừng về, tự mà giải quyết

Khuôn mặt anh vẫn máu lạnh. Khí chất uy quyền toát ra rất rõ. Lời nói của anh khiến cho hàng nghìn đàn em sững sốt nhưng nhanh như cắt hồi phục về lạnh lùng.

Tự mà giải quyết ý nói tự mà chết. Nếu không có tin tức gì về Nam Vũ thì những đàn em của Phong Thiên Kiệt ở đây đều phải tự phải giết chết bản thân. Lời nói đầy quả quyết.

Hàng nghìn dùng đồng thanh

- DẠ

Nói xong họ liền nhanh chóng rời đi chỉ trong 3 giây. Trong 3 giây thời mọi không gian tĩnh lặng. Trong giây phút nào đó Yến Nguyệt nhìn cả hai rất đầy vẻ uy nghiêm và lạnh lùng. Phong Thiên Kiệt và Lưu Mã Nhượng hiện tại rất khác so với lúc sáng nay, cả hai lúc sáng như một đứa trẻ còn bây giờ thì là một người trưởng thành cứ như ai đó nhập vào vậy. Dòng suy nghĩ dập tắt khi tiếng chuông điện thoại trong tay cô reo lên.

- Chú

- Chú đã huy động người tìm kiếm Nam Vũ rồi

Thế là cả 3 xã hội đen uy quyền nhất, huy động tìm Nam Vũ. Tất cả các đường cao tốc không thể không thấy hàng trăm chiếc xe hơi đen bóng chạy với tốc độ cực nhanh và chết người.

Không nghĩ ngợi gì cô liền chạy ra ngoài nhưng bị Phong Thiên Kiệt nắm chặt tay

- Em định làm gì

Yến Nguyệt cười nhẹ

- Không thể ngồi yên mà trông đợi kết quả

Cô liền chạy ra cổng đứng chờ, chừng 1 giây sau một chiếc xe Bugatti Veyron Supersport đen pha cam liền dừng ngay trước mặt của cô nhanh chóng. Từ trong xe một anh chàng bước ra về cung kính cuối người, cô gật đầu sau đó liền nhanh chóng bước vào vị trí lái riêng người đàn ông lúc này chạy đi vào xe phía sau. Cô liền chuẩn bị đạp ga nhưng không khỏi giật mình vì Phong Thiên Kiệt ngồi kế bên cô nhìn về gương chiếu hậu thấy Lưu Mã Nhượng ngồi ghế sau nháy mắt với mình. Không nghĩ ngợi hay gì liền đạp ga với tốc độ cao nhất lao thẳng ra đường lớn. Lao một cách điên cuồng. Một cô gái giỏi về tốc độ cùng với chiếc xe Bugatti Veyron Supersport đắt nhất thế giới thì còn gì bằng. Cô chạy với tốc độ cao nhất của chiếc xe 430km/h. Nhanh như gió mà cũng có khi gió cũng không nhanh bằng. Chiếc xe Bugatti Veyron Supersport lướt một cách nhiều người phải chớp mắt vì với nhìn thấy cái gì bay qua thậm chí có những người không hề biết rằng có chiếc xe vừa chạy qua, quả nhiên bé cưng Bugatti Veyron Supersport này được cả thế giới mệnh danh là con quỷ tốc độ.

Liên Kim Từ, Hà Lam Thảo, Lê Châu Hà, Trịnh Cúc Từ, Võ Hạ Như, đều được huy động chia nhau ra tìm Nam Vũ

Về phần Liên Kim Từ anh đã điều động những người tin tưởng giúp anh. Hà Lam Thảo đã huy động những mối quen biết ở nước ngoài kiểm tra có ai lạ vào lãnh thổ của họ. Lê Châu Hà lấy danh tiểu thư nhà họ Lê tập hợp những xã hội đen ba cô quen biết hợp tác. Trịnh Cúc Từ và Võ Hạ Như nghe theo chỉ thị của Phong Thiên Kiệt.

Ngô Ngọc Yến Nguyệt cùng các mối quan hệ ở nước ngoài nhờ họ điều tra giúp cô.

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Cái chết

Từ khi huy động người tìm Nam Vũ thì bây giờ đã 5 phút sau. Cuối cùng đàn em của Phong Thiên Kiệt đã tuy tìm được Nam Vũ. Không nghĩ ngợi gì Yến Nguyệt và Liên Kim Từ phóng như điên tới địa chỉ Phong Thiên Kiệt đưa. 2 chiếc xe hơi dừng tại địa chỉ, Yến Nguyệt, Phong Thiên Kiệt, Lưu Mã Nhượng nhanh như cắt bước xuống trước trên tay trang bị súng, tiếp đó Liên Kim Từ, Hà Lam Thảo, Lê Châu Hà, Trịnh Cúc Từ, Võ Hạ Như cầm theo khẩu súng bước tới. Vừa bước vào thì...

.....

.....

.....

.....

.....

Một cảnh tượng khó tin xảy ra trước mắt Yến Nguyệt và mọi người. Có tổng cộng 25 tên bất cóc Nam Vũ bị đám đàn em của Phong Thiên Kiệt đứng phía sau sát họ.

Yến Nguyệt chậm chậm bước tại nơi Nam Vũ đang nằm tại đó. Có lẽ em ấy bị thuốc mê nên nằm bất tỉnh. Nhưng mắt Yến Nguyệt dần mở ra. Sóng mũi cay cay ửng đỏ. Cô bước lại sau đó quỳ xuống ôm Nam Vũ. Nước mắt rơi xuống, chảy giọt lên mặt Nam Vũ. Cô dùng mọi hiểu biết của mình để tìm hơi thở của Nam Vũ nhưng đáng tiếc em ấy đã ngưng thở, cơ thể Nam Vũ lạnh cóng. Yến Nguyệt ngậm ngùi khóc không ra tiếng. Đến bây giờ cô vẫn chưa tin Nam Vũ đã chết. Cô nhắm mắt vài giây sau đó hét toáng lên. Tất cả mọi người đều ngẩn ngơ và cảm thấy điếc tai vì tiếng hét của Yến Nguyệt quá lớn. Hành động này của Yến Nguyệt khiến cho mọi người biết tình hình của Nam Vũ hiện tại. Nước mắt tuôn xuống rất nhiều. Không ngăn ngại Phong Thiên Kiệt bước tới ôm cô tay anh vòng qua cô cô. Anh không biết nên nói gì để an ủi Yến Nguyệt chỉ biết ôm cô mong cô hiểu được lòng thành của anh. Được 2 phút sau Yến Nguyệt buồn Nam Vũ đứng lên, cô bước lại những kẻ bất cóc, tay cầm súng nâng lên phía họ bắn liên tục. Sau 1 phút. 25 tên đã ngã gục có kẻ ăn 2 phát ngay đầu thậm chí có người bị 5 viên đạn ghim thẳng vào đầu, tất cả đều ngã gục, khoảng cách cô đứng đối diện họ chỉ 20cm nên máu văng tung vào người cô. Cô liền nhếch môi cười như kẻ điên, cười như thể chưa được cười. Do điên đảo bản chỉ có một tên bắn ngay bụng nên hắn ta cử động Yến Nguyệt định diệt tên này nhưng Liên Kim Từ chạy đến không cho Yến Nguyệt bắn hắn. Tay anh nắm cổ áo hắn quát lớn

- Ai chủ mưu

Hắn vừa thở hổn hển vừa trả lời

- Là nữ trong số...

Đùng

Chưa nói hết câu đạn cắm vào ngay mi tâm (ở giữa hai mắt) của hắn. Liên Kim Từ nhìn hướng đạn bay tới biết ngay Yến Nguyệt. Anh không trách cô được vì trong 1 phút cô đã giết 25 tên nên chứng nghiệm giết người bắt đầu ăn vào người cô. Phong Thiên Kiệt cũng biết được liền đánh sau người cô để cho cô ngủ để tránh cô giết hết tất cả mọi người ở đây

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Sự thật cái chết

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

1 tuần trôi qua. Tại nhà Lê Châu Hà

- Đây

- Gì thế Yến Nguyệt?
- Mình dẫn cậu đến một nơi

Tại khu biệt lớn cách nhà Lệ Châu Hà khá xa. Ngôi nhà trông xa xỉ về vật chất trang trí xa hoa, vườn hoa hồng đen khá lớn và đẹp mắt. Bên trong nhà sạch sẽ không một dấu vết bụi nào

Tại một căn phòng với cửa gỗ được điêu khắc chuyên nghiệp và rất đẹp mắt.

Cả hai bước vào trong

- Đến rồi à

Liên Kim Tử cười mỉm

- Nam Vũ đâu ạ?
- Em đây

Lệ Châu Hà không khỏi ngạc nhiên vì trước mặt cô. Một chàng trai rất bảnh trai à không hoàn toàn đẹp trai nằm trên giường. Trên đầu được băng bó kĩ lưỡng. Lệ Châu Hà không thể tin được cứ nghĩ như rằng mình đang nhìn thấy ma. Trước đó 1 tuần cô còn chứng kiến Nam Vũ ngưng thở nhưng bây giờ thì lại nằm đây

- Chị Lệ Châu Hà à em là người không phải là ma như chị nghĩ đâu

Có lẽ Nam Vũ hiểu Lệ Châu Hà đang nghĩ gì. Nhưng điều đặc biệt hơn Nam Vũ trả lời rành mạch không trẻ con và sợ hãi như lúc trước

Yến Nguyệt liếc nhìn Lệ Châu Hà cười nhẹ

- Chị đến đây thăm em. Thấy em ổn là được rồi, chị về

Không đúng với tác phong của Nam Vũ lẽ thường thì cậu ấy sẽ không cho chị mình đi bằng mọi cách nhưng đằng này chỉ để lại nụ cười đẹp trai và gật đầu

Bước ra cánh cửa

Lệ Châu Hà không khỏi hỏi

- Chuyện này là sao? chẳng phải Nam Vũ đã....

Yến Nguyệt hiểu ra Lệ Châu Hà định hỏi gì liền cắt lời

- Vào lúc mình ôm Nam Vũ thì cơ thể đó không phải là Nam Vũ. Đó là ai khác giả mạo, mình thì không hề biết gì cả. Sau khi mình nghe lên anh Liên Kim Tử nói chuyện với ba mình thì đã biết Nam Vũ còn sống. Cậu nghĩ ba mình dễ dàng để con trai ruột của mình chết vô duyên vậy sao?

Yến Nguyệt lặng im. Hồi sau khẽ công môi

- Lúc tất cả điều động người truy tìm Nam Vũ... à không nói đúng hơn khi Nam Vũ bị chúng bắt cóc dẫn đến nơi đó thì ba mình đã giải cứu được Nam Vũ rồi. Nhưng khi bắt cóc Nam Vũ bọn chúng không dùng thuốc mê mà dùng gậy đập vào đầu Nam Vũ do xúc tác mạnh vào hệ thần kinh nên em ấy đã hết thiếu năng rồi. Còn hiện trường lúc đó ba mình muốn chơi đùa với mình nên dựng lên.

Và điều tất nhiên bọn bắt cóc là thật nhưng Nam Vũ là giả. Lệ Châu Hà không khỏi há hốc miệng.

- Vậy chủ mưu?
- Chỉ có ba mình biết. Anh Liên Kim Tử cũng không hề biết

Tuy là Nam Vũ còn sống nhưng cô phải tìm ra cho được kẻ chủ mưu. Và ngày qua ngày Phong Thiên Kiệt cứ nghĩ Yến Nguyệt có lẽ đau lòng nên luôn đi bên cô. Ngay cả đi ngủ cũng xin được ngủ chung với cô cho mãi được -,-

- Này anh làm gì mà cứ leo đèo theo em hoài thế?

- Thích

Tại nhà bếp

- Này làm gì mà dính như sam vậy?

- Thích

Cô có vẻ khá mệt mỏi nên mặc kệ Phong Thiên Kiệt đi theo mình

Đêm 00 giờ mọi thứ chìm vào biển đen. Không gian rất yên tĩnh

- Yên Nguyệt sao không ngủ?

Một lâu sau anh mới nghe được tiếng đáp

- Chưa muốn ngủ

1 tiếng sau.

- Anh

- Hả?

- Em muốn giết người

- À?

- Ai cũng được, càng nhiều càng tốt

- Ủ ngủ đi

Và sau 1 tuần sau cô hàng loạt giết rất nhiều người nhưng không để lại dấu vết cỡ hơn 100 tên trong 1 tuần nhưng những tên này đều có chức vị trong xã hội. Những vụ này công an cũng điều bó tay. Và Yên Nguyệt và Phong Thiên Kiệt ngày một thân nhau. Thường xuyên ngủ chung với nhau.v

Hết chương 25

Thông Báo

Có lẽ chương 30 hoặc chương 35 sẽ hết nhé các bạn((vì Yên Nguyệt sắp xảy ra chuyện nên đồng thời gần kề tập cuối. Và cùng đón xem chuyện gì xảy ra với Yên Nguyệt. Cũng thật là may Nam Vũ không sao.v

Ngoại truyện

CHÀO MỪNG CÁC BẠN ĐẾN VỚI BUỔI PHỎNG VẤN

Đây là cuộc phỏng vấn hỏi xem các nhân vật của chúng ta thần tượng ai?

Hiện tại có 8 người đang có mặt ở đây xin giới thiệu

Ngô Ngọc Yên Nguyệt

Phong Thiên Kiệt

Lưu Mã Nhượng

Liên Kim Tử

Hà Lam Thảo

Lệ Châu Hà

Võ Hạ Như

Ngô Tình Nam Vũ

MC: Tôi xin phép phỏng vấn Ngô Tình Nam Vũ cậu thần tượng ai nhĩ?

Nam Vũ: Tôi thần tượng Justin Bieber

MC: Vậy còn Võ Hạ Như cô thần tượng ai?

Nam Vũ: Tôi chung giới thiệu về Justin Bieber mà?

MC: Nhiều đó đủ rồi -,-

Võ Hạ Như: Tôi thần tượng nhóm TWICE

MC: Còn Lệ Châu Hà?

Lệ Châu Hà: Tôi thần tượng BTS các anh ấy rất đẹp trai, hát hay nữa chứ và lại....

MC: Hà Lam Thảo và Liên Kim Từ xin phép cho tôi hỏi cả 2 người thần tượng ai nhé?

Hà Lam Thảo: Bing Bang

Liên Kim Từ: Tôi thích Black Pink

MC: Luru Mã Nhượng?

Luru Mã Nhượng: Dĩ nhiên là SNSD rồi

MC: Thế còn Ngô Ngọc Yến Nguyệt

Yến Nguyệt: Không cần phải nói ai cũng biết tôi thích EXO rồi

MC: Vậy còn Phong Thiên Kiệt anh thần tượng ai nhỉ

Phong Thiên Kiệt: Ngô Ngọc Yến Nguyệt

Tất cả các khán đài ai cũng ngả ngửa vì quá sốc

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Tra tấn

Cũng đã 1 tháng trôi qua, cô đã ở 1 kho tối tăm, ngày qua ngày bị tra tấn nào là những điều thuốc nóng chích vào người cô, những cây roi to đánh vào người cô..... Hiện tại trên người cô hằn những vết thương rất sâu

- Ngô Ngọc Yến Nguyệt cô hãy mau khai những thông tin mà cô biết được ở tổ chức của chúng tôi đi nào. Không thì đừng trách

Yến Nguyệt ngược lên nhìn phía về tên lính trưởng nhìn Yến Nguyệt, vẫn là ánh mắt sắc bén, vẫn là nụ cười lạnh lùng, vẫn là giọng nói cương quyết

- Không

Thế là lại thêm 1 vụ tra tấn thảm khốc diễn ra.

Trước 1 tháng, Yến Nguyệt tham gia cùng với Phong Thiên Kiệt rất nhiều vụ buôn bán vũ khí, ma túy.... hành động ngang ngược của Phong Thiên Kiệt không ít nhiều kẻ căm ghét và luôn chặn đường anh, tất nhiên nhiệm vụ của Yến Nguyệt là quét sạch những kẻ đó. Không biết nên gọi là may hay xui nhưng Yến Nguyệt đã vô tình biết thông tin bí mật của Băng Gió - một đối thủ duy nhất với Phong Thiên Kiệt và Luru Mã Nhượng. Thông tin mật của Băng Gió mà Yến Nguyệt không thể đơn giản chỉ cần bí mật này lộ ra coi như đời Băng Gió bị sập ngay có thể coi rằng Yến Nguyệt đã nắm được điểm yếu của Băng Gió. Nhưng xui thay chưa kịp báo tin cho Phong Thiên Kiệt và Luru Mã Nhượng thì Yến Nguyệt đã bị Băng Gió bắt đi. Cả hai - Luru Mã Nhượng và Phong Thiên Kiệt đang ráo riết tìm Yến Nguyệt nhưng 1 tháng qua vẫn không nghe được tung tích của cô.

Tuy là cơ thể bị thương nặng à không hoàn toàn nặng nhưng cô vẫn không một giọt nước mắt rơi ra mắt

Rọt rọt....

Một video clip hiện lên trước mặt cô. Yến Nguyệt hai tay bị treo trên không trung nhìn vào video. Một giọng nói quen thuộc hiện lãnh quanh bên tai cô

- Yến Nguyệt cảm ơn em đã đồng hành cùng anh, cảm ơn em đã làm tốt nhiệm vụ. Làm tốt lắm công cụ của anh. Tạm biệt em

Video rất ngắn ngủi. 1 phút im lặng không một âm thanh. Cô chợt rơi nước mắt là chà xuống sàn. Người lính trưởng nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô anh thở dài

- Cô chính là công cụ thứ 4

Số 4 khiến cho cô nhớ đến ngày mà cả hai cùng hẹn hò, anh đã đặt cho cô số 4 và nói rằng số 4 là số quan trọng nhất của đời anh. 2 tháng trôi qua, hầu như trên người cô đầy vết thương. Những lúc anh lính trưởng đánh cô thấy nước mắt cô rơi ra anh cứ ngỡ cô đau liên nhẹ tay nhưng thực hư thì cô khóc vì tổn thương.

Cô nằm trên sàn cười như kẻ điên, cười thật lớn, tuy vậy nước mắt không ngừng rơi ra. Chợt

Rằmm

Lưu Mã Nhượng bước vào đảo nhanh mắt và nhìn thấy cô ngồi khuy ở sàn, anh bước tới với lòng chua xót. Vừa lúc đó Yến Nguyệt chấp chững bước lên, ban đầu cô đi từ từ, điều này khiến cho anh lính trưởng và Lưu Mã Nhượng không khỏi thắc mắc. Nhanh như cắt cô dùng sức còn lại chạy thật nhanh lao vào tường đập vào. Máu không ngừng rỉ ra. Cảnh tượng quá nhanh khiến cho Lưu Mã Nhượng ngỡ ngàng chạy lại đỡ cô đi bệnh viện.

1 tuần trôi qua. Sự sống của cô được bảo đảm nhưng cô hôn mê quá lâu. Lưu Mã Nhượng ngày đêm ngồi kể cô không ngừng bảo vệ cô. Tay anh nắm chặt tay cô, chột tay cô giật giật anh giật người dự định bảo bác sĩ nhưng cô nắm chặt tay anh về ý không cho anh đi, anh không ngang bướng ngồi tại chỗ nhìn cô. Yến Nguyệt khó nhọc lên tiếng

- Vô Hạ Như cô ta....

Lưu Mã Nhượng cắt lời cô

- Anh biết. Cô ta là kẻ bắt cóc Nam Vũ, chuyện này Nam Vũ đã giải quyết.

- Làm sao anh biết em ở đó

- Có lẽ mãi mãi anh sẽ không biết em ở đâu nhưng nhờ hợp tác cùng Hàn Nhuận nên anh biết. Hàn Nhuận là lính trưởng

Có lẽ vì điều đó Hàn Nhuận luôn nhẹ tay với cô, theo như biết được những công cụ của Phong Thiên Kiệt đều bị Băng Gió bắt đi tra tấn để lấy điểm yếu của Phong Thiên Kiệt nhưng chỉ 3 tuần thôi Hàn Thuận - Lính trưởng của Băng Gió đã làm cho họ không có đường về

Sau một thời gian cùng Lưu Mã Nhượng tại bệnh viện và cô cũng hồi phục hoàn toàn thì cô biết được, Lưu Mã Nhượng đã quá bết tắc nên đành thỏa hiệp với Băng Gió. Mọi tài sản - Châu Phi, Đông Nam Á và nhiều nước khác của Lưu Mã Nhượng có được lỗ hàng lớn đều sẽ thuộc về Băng Gió. Kể từ đây anh chỉ là một kẻ thường không còn là xã hội đen như trước nữa, tuy vậy anh có rất nhiều đàn em trung thành luôn đi theo Lưu Mã Nhượng.

1 năm trôi qua.

Tung tích của Phong Thiên Kiệt không thấy ở Trung Quốc nhưng điều đó không có nghĩa anh đã chết có lẽ anh đi đâu đó. Và Băng Gió bị tiêu diệt do Ngô Lưu Độ - ba Ngô Ngọc Yến Nguyệt xuống tay với Băng Gió vì cả gan động đến con gái ông.

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Đám Cưới

1 năm sau

Tại một khu biệt thự xa hoa, mọi thứ được bố trí trưng bày thịnh soạn để chào đón cô dâu và chú rể. Lưu Mã Nhượng vươn tay đón lấy cô dẫn đến cha xứ. Cô thăm khê bên tai anh

- Cảm ơn anh đã cho em hạnh phúc

Anh nhìn cô với ánh mắt trìu mến khẽ nhỏ lại với cô

- Cảm ơn em đã nhận lấy

Cuộc sống của họ hoàn toàn hạnh phúc. Ngô Lưu Độ đã chuyển quyền cho Lưu Mã Nhượng nắm giữ. Ngô Tình Nam Vũ và Lê Châu Hà đang trong quá trình hên hò, tuy chênh lệch vài tuổi nhưng Nam Vũ tỏ ra mình chính chắn luôn ra sức bảo vệ Lê Châu Hà. Riêng Phong Thiên Kiệt mãi mãi sẽ là kẻ thù với Lưu Mã Nhượng, cả 2 đến bây giờ vẫn đối đầu khắc nghiệt. Vô Hạ Như đã bị Yến Nguyệt xuống tay

Trong cuộc sống, bộ phim và những ngôn tình, có khi nữ chính bên cạnh nam phụ sẽ tốt hơn.

Đừng nghĩ bản thân mình là vai phụ. Cuộc sống của mình thì mình là vai chính. Hãy sống đúng với một vai chính đừng để chính bản thân mình nghĩ mình là vai phụ.

Cảm ơn mọi người đã cùng đồng hành với truyện

- THE END -

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

